

„Príbeh, ktorému sa nič nevyrovná.“

JENNIFER L. ARMENTROUT,
BESTSELLEROVÁ AUTORKA SÉRIE Z KRVIA A POPOLA

Nech všetko zhorí

ZELEZNY PLAMEN

Len železná vôľa nestačí

REBECCA YARROS

IKAR

REBECCA YARROS

Preložila Ivana Cingelová

IKAR

Rebecca Yarros
Iron Flame

Copyright © 2023 by Rebecca Yarros
All rights reserved.
Translation © 2024 by Ivana Cingelová

This edition is published by arrangement
with Alliance Rights Agency c/o Entangled
Publishing, LLC

Cover art and design by Bree Archer and Elizabeth Turner Stokes
Stock art by Peratek/Shutterstock, yyannng/depositphotos,
stopkin/Shutterstock, detchana
wangkheeree/Shutterstock, and d1sk/Shutterstock
Interior art by Elizabeth Turner Stokes
Interior endpaper map art by Melanie Korte
Interior design by Toni Kerr
Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-9609-1

Zebrám ako ja. Nie všetka sila je fyzická.

ŠTVRTÉ KRÍDLO

Štruktúra všetkých krídel je identická

VELITEĽ KRÍDLA

ZÁSTUPCA VELITEĽA KRÍDLA

PAZÚROVÝ
ODDIEL

VELITEĽ
ODDIEĽU

ZÁSTUPCA
VELITEĽA ODDIEĽU

PRVÁ JEDNOTKA

DRUHÁ JEDNOTKA

TRETIA JEDNOTKA

JEDNOTKA = 15 – 20 ĽUDÍ

PLAMENNÝ
ODDIEL

VELITEĽ
ODDIEĽU

ZÁSTUPCA
VELITEĽA ODDIEĽU

PRVÁ JEDNOTKA

DRUHÁ JEDNOTKA

TRETIA JEDNOTKA

DVOJITÉ ORÁMOVANIE = VELITEĽ JEDNOTKY
JEDNODUCHÉ ORÁMOVANIE = ZÁSTUPCA VELITEĽA JEDNOTKY

CHVOSTOVÝ
ODDIEL

VELITEĽ
ODDIEĽU

ZÁSTUPCA
VELITEĽA ODDIEĽU

PRVÁ JEDNOTKA

DRUHÁ JEDNOTKA

TRETIA JEDNOTKA

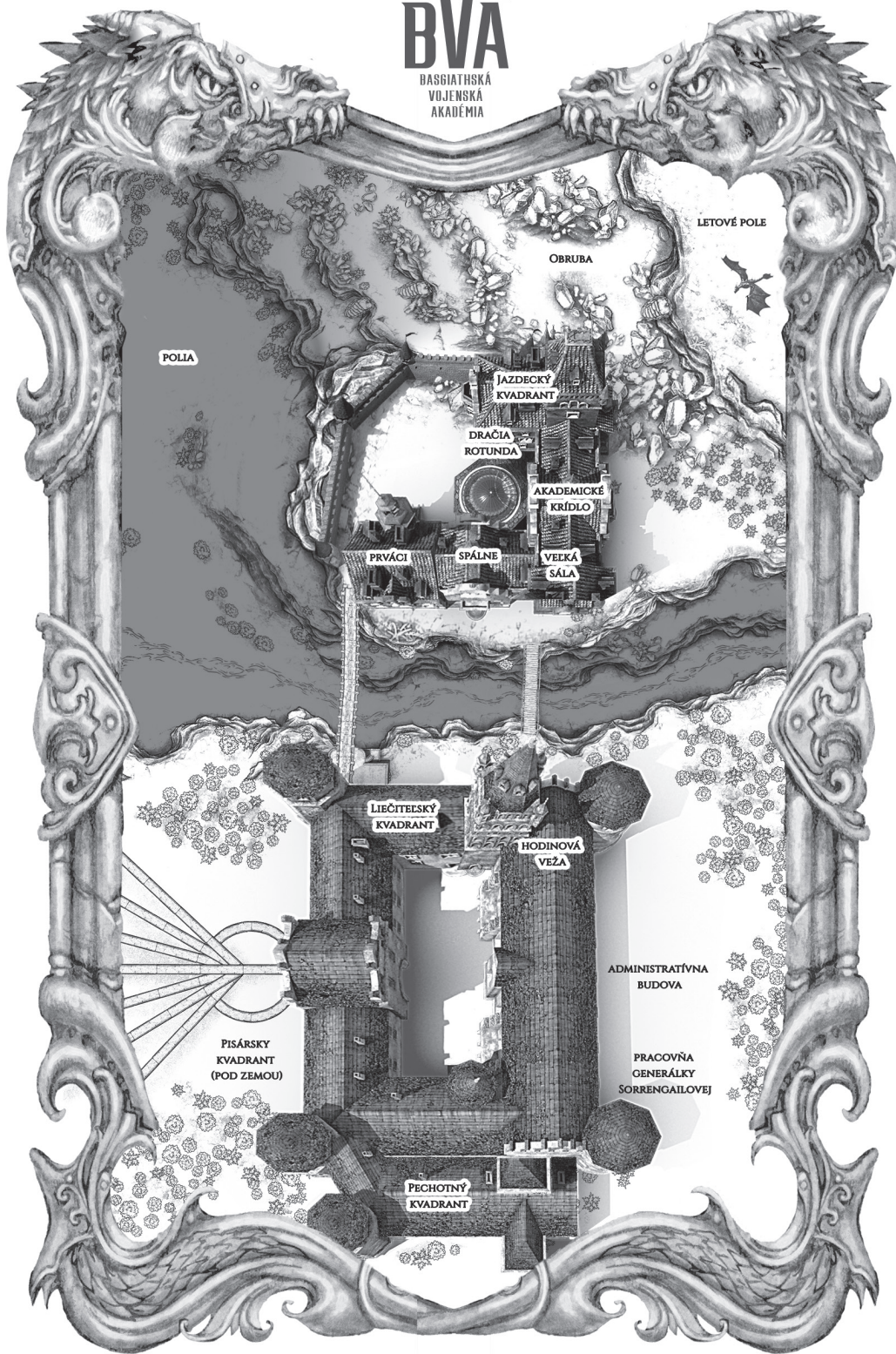
BVA

BASGIATSKÁ
VOJENSKÁ
AKADÉMIA

Železný plameň je strhujúce fantastické dobrodružstvo odohrávané sa v brutálnom a súťaživom prostredí vojenskej školy pre dračích jazdcov. Obsahuje prvky ako vojna, psychické a fyzické mučenie, väznenie, násilie, brutálne zranenia, nebezpečné situácie, krv, odtínanie končatín, upaľovanie, vražda, vulgarizmy, smrť, smrť zvierat, smrť príbuzných, smútenie za mŕtvymi a sex. Ak ste na niektorý z týchto elementov citliví, prosím, vezmite ich prítomnosť na vedomie a pridajte sa k revolúcii...

BVA

BASGIATSKÁ
VOJENSKÁ
AKADÉMIA

LETOVÉ POLE

OBRUBA

POLIA

JAZDECKÝ
KVADRANT

DRACIA
ROTUNDA

AKADEMICKÉ
KRÍDLO

PRVÁCI

SPÁLNE

VEĽKÁ
SÁLA

LIEČITEĽSKÝ
KVADRANT

HODINOVÁ
VEŽA

ADMINISTRATÍVNA
BUDOVA

PISÁRSKY
KVADRANT
(POD ZEMOU)

PRACOVŇA
GENERÁLKY
SORRENGAILOVEJ

PECHOTNÝ
KVADRANT

Nasledujúci text z navarrčiny do moderného jazyka verne prepísala Jesinia Neilwartová, kurátorka Pisárskeho kvadrantu Basgiathskej vojenskej akadémie. Všetky udalosti sú pravdivé a mená boli zachované na pamiatku odvahy padlých. Zverujeme ich duše Malekovi.

PRVÁ ČASŤ

Týmto potvrdzujem, že v šesťstodvadsiatom ôsmom roku nášho Zjednotenia Aretiu v súlade s Dohodou ukončujúcou aktivity separatistického hnutia spálil dračí oheň. Tí, ktorí ušli, prežili, a tí, ktorí to neurobili, ležia pochovaní v jej troskách.

VEREJNÁ VYHLÁŠKA 628.85
PREPÍSANÁ CERELLOU NEILWARTOVOU

PRVÁ KAPITOLA

Revolúcia chutí zvláštne... sladko. Hľadím na svojho staršieho brata ponad doškriabaný drevený stôl v obrovskej rušnej kuchyni v aretijskej pevnosti a prežúvam sušienku s medom, ktorú mi položil na tanier. Došlaka, je dobrá. Vážne dobrá.

Možno len preto, lebo som tri dni nejedla, pretože mi nečakane skutočná mytologická bytosť zaborila do boku čepeľ s jedom, aby ma zabila. Aj by ma zabila, nebyť Brennana, ktorý sa na mňa stále usmieva.

Toto je asi najbizarnejší zážitok môjho života. Brennan je nažive. Vládcovia temných síl venini pre mňa dodnes existovali iba v rozprávkach, no sú skutoční. Brennan je nažive. Aretia stále stojí, hoci ju po Tyrrendorskom povstaní pred šiestimi rokmi spálili do tla. Brennan žije. Na bruchu mám čerstvú desaťcentimetrovú jazvu, no nezomrela som. A Brennan žije.

„Tie sušienky sú skvelé, však?“ prehodí a jednu si uchmatne z taniera medzi nami. „Pripomínajú mi tie, čo piekol ten kuchár počas nášho nasadenia v Calldyre, pamätáš?“

Zízam naňho a prežúvam.

Je to skrátka... on. A predsa vyzerá inak, než si ho pamätám. Červenokastohnedé vlasy, kedysi zvlnené nad čelom, má zastrihnuté tesne pri lebke, črty jeho tváre už nepôsobia tak jemne a v kútikoch očí má drobné vrásky. No ten úsmev a oči? Je to naozaj on.

A jeho jediná podmienka, že ma vezme za drakmi, až keď niečo zjem? Typický Brennan.

Tairn však nikdy nečaká na dovolenie, čo znamená...

„Aj ja si myslím, že by si mala niečo zjesť.“ V hlave sa mi rozozvučí Tairnov hlboký, arogantný hlas.

„Dobre, dobre,“ odpoviem a znova mentálne skontrolujem Andarnu, zatiaľ čo okolo nás s letným úsmevom na Brennana prejde pomocník z kuchyne.

Odpoveď od Andarny nedorazí, no hoci cítim naše ligotavé puto, už nie je zlaté ako jej šupiny. Naše mentálne spojenie je mierne zastreté, no ešte som trochu oťapená. Andarna znova spí, čo nie je nezvyčajné, keďže zastavovanie času ju pripraví o všetku energiu, a po udalostiach v Ressone pravdepodobne potrebuje tak týždeň spánku.

„Si nejaká tichá.“ Brennan nakloní hlavu, presne ako mal vo zvyku, keď sa usiloval vyriešiť problém. „Divné.“

„Divné je, že ma sleduješ pri jedení,“ odsekne stále trochu zachrípnuto.

„A?“ Nehanebne mykne plecami a pri úškrne sa mu na líci zjaví jamka. Iná chlapčenská črta mu neostala. „Pred pár dňami som si bol istý, že ťa už neuvidím robiť... nuž nič.“ Poriadne si odhrýzne. Stále je veľký jedák, čo ma zvláštne upokojí. „Nemáš za čo, len tak mimochodom, čo sa týka celenia. Ber to ako darček k dvadsiatym prvým narodeninám.“

„Ďakujem.“ Má pravdu. Prespala som svoje narodeniny. A určite som ležaním v posteli so smrťou na jazyku narobila všetkým obyvateľom tohto hradu, domu alebo kde to som kopu problémov.

Do kuchyne vojde Xadenov bratranec Bodhi oblečený v uniforme, s rukou v popruhu a čerstvo ostrihanou šticou čiernych vlasov.

„Podplukovník Aisereigh,“ povie a podá Brennanovi poskladaný list. „Toto práve dorazilo z Basgiathskej akadémie. Jazdec počká do večera, ak budeš chcieť poslať odpoveď.“ Usmeje sa na mňa. Znova ma zarazí, ako veľmi pripomína jemnejšiu verziu Xadena. Kývne môjmu bratovi, otočí sa a odíde.

Basgiathska akadémia? Ďalší jazdec? Koľko ich tu je? Aká veľká je táto revolúcia?

V tom prívale otázok strácam reč. „Počkaj. Si podplukovník? A kto je Aisereigh?“ spýtam sa. Jasný, toto je najdôležitejšia otázka.

„Z očividných dôvodov som musel zmeniť priezvisko.“ Pozrie na mňa, zlomí modrú voskovú pečať a rozloží list. „A prekvapilo by ťa, ako rýchlo ťa povýšia, keď všetci ostatní umierajú,“ dodá, prečíta si list,

zanadáva a strčí si ho do vrecka. „Musím odísť na stretnutie Zhromaždenia, no ty dojedz sušienky. O pol hodiny sa stretneme vo vestibule a pôjdeme za drakmi.“ Usmievavý starší brat s jamkou na líci odíde a ostane tu iba muž, ktorého sotva poznám, nejaký neznámy dôstojník. Prakticky cudzí človek.

Nečaká na moju odpoveď, so zaškrípaním odsunie stoličku a vzápätí odíde z kuchyne.

Popíjam mlieko a hľadím na prázdnu stoličku odtiahnutú od stola, akoby sa mal Brennan každú chvíľu vrátiť a opäť sa na ňu posadiť. Prehltnem zvyšky sušienky zaseknuté v hrdle a zdvihnem hlavu. Odmietam znova nečinne vyčkávať, kým sa môj brat vráti.

Odtlačím sa od stola a vyberiem sa za ním. Vyjdem z kuchyne na dlhú chodbu. Očividne sa ponáhal, pretože ho nikde nevidím.

Ozvenu mojich krokov na širokej chodbe s vysokým klenutým stropom tlmí ozdobný koberec. Čoskoro dorazím k... *Páni!* Dívam sa na dve obrovské vyleštené schodiská so zložitou zdobenými zábradliami, ktoré stúpajú do výšky troch – ba nie, štyroch – poschodí.

Predtým som sa sústredila skôr na brata a nevníkala som si okolie. Teraz však neskrývane vyvalujem oči na architektonické prvky tohto rozľahlého priestoru.

Každé odpočívadlo je oproti tomu predošlému mierne posunuté, schodisko na pohľad stúpa k hrebeňu hory, do ktorej je pevnosť vytesaná. Lúče ranného slnka prúdia dnu cez desiatky okienok, jediné ozdobné prvky na stene siahajúcej do výšky piatich podlaží nad obrovskými dvojíťmi dverami do pevnosti. Akoby boli usporiadané do nejakého vzoru, no takto zblízka to neviem rozoznať.

Nevidím to pôsobí ako metafora celého môjho života.

Každý môj krok sledujú dvaja strážnici, no keď ich miniem, nezastavia ma. Zrejme ma tu teda nevážnia.

Prechádzam cez sálu a po chvíli začujem hlasy z miestnosti na druhej strane, do ktorej vedú veľké zdobené dvojité dvere, teraz pootvorené. Zaraz spoznám Brennanov hlas a z jeho známeho sfarbenia mi stiahne hrud'

„To nebude fungovať,“ počuť Brennanov hlboký hlas. „Ďalší nápad:“

Prejdem cez obrovský vestibul, neďívam sa naľavo ani napravo, kde sú zrejme ďalšie dve krídla. Je to tu úchvatné. Napoly palác, napoly domov, no určite najmä pevnosť. Pred skazou, ktorá mala túto budovu postihnúť pred šiestimi rokmi, ju ochránili práve tieto hrubé

kamenné múry. Dočítala som sa, že sídlo rodu Riorsonovcov nikdy nebolo dobyté, dokonca ani počas troch obliehaní, o ktorých viem.

Kameň nezhori. Tak mi to povedal Xaden. Mesto – teraz už len mestečko – celé roky ticho znova ožívalo generálovi Melgrenovi priamo pod nosom. Magické odtlačky, ktoré nesú deti popravených povstalcov, ich chránia pred Melgrenovou pečatou, ak sa zídu v aspoň trojčlennej skupine. Melgren nevidí výsledok žiadnej bitky, na ktorej sa zúčastnia, preto ich tu nikdy „nevidel“ pripravovať sa na ňu.

Niektoré prvky sídla Riorsonovcov – od jeho obrannej pozície v stráni hory až po vydláždené podlahy či oceľou obité vstupné dvojité dvere – mi pripomínajú Basgiathskú vojenskú akadémiu, ktorá sa stala mojím domovom, keď matku vymenovali za jej veliacu generálku. Tam sa však podobnosti končia. Tunajšie steny zdobia ozajstné umelecké diela, nie iba podstavce s bustami vojnových hrdinov. A nad otvorenými dverami na opačnej strane vestibulu, pri ktorých stoja Bodhi a Imogen, visí originálny poromielsky gobelín.

Imogen si priloží prst na pery a naznačí mi, aby som pristúpila k nim. Poslúchnem. Kým som sa zotavovala, Imogen si nafarbila vlasy na nevyholenej polovici hlavy na žiarivejší odtieň ružovej. Očividne sa tu cíti ako doma. Rovnako ako Bodhi. Okrem popruhu, ktorým má Bodhi uchytenú zlomenú ruku, a Imogeninej natrhutej pery nič neprežrádza, že by jeden či druhý bojovali v bitke.

„Nieкто sa musí vyjadriť k očividnému problému,“ vyhlási starší muž s páskou na oku a orlím nosom. Sedí na vzdialenejšom konci stola, ktorý sa tiahne po celej dvojpodlažnej miestnosti. Zľahka opálenú a vetrom ošľahanú tvár s hlbokými vráskami lemujú chumáče rednúcich sivých vlasov. Líca mu ovísajú ako pakoňovi. Oprie sa o operadlo stoličky a položí si hrubú ruku na guľaté brucho.

Za stôl by sa poľahky zmestilo aj tridsať ľudí, no za dlhou stranou ich sedí iba päť. Všetci sú oblečení v jazdeckej čiernej a sedia mierne bokom od dverí, v takom uhle, že by sa museli otočiť, aby nás zbadali – a to neurobia. Brennan sa prechádza pred stolom, ale ani on nás z toho uhla nemôže vidieť.

Srdce mi vyskočí do krku. Chvíľu mi potrvá, kým si zvyknem, že vidím Brennana živého. Je presne taký, akého si ho pamätám – a predsa iný. No je tu – živý a zdravý, momentálne zahľadený na dlhú stenu s mapou Kontinentu, ktorej sa môže veľkosťou rovnať azda iba tá v učebni správ z bojiska v akadémii.

A pred mapou, opretý rukou o obrovské kreslo a s pohľadom upretým na stôl a jeho osadenstvo, stojí Xaden.

Vyzerá dobre, hoci mu zlatohnedú pokožku pod očami hyzdia čierne kruhy z nedostatku spánku. Vďaka výrazným lícam, tmavým očiam, ktoré pri pohľade do mojich zvyčajne znežnejú, jazve, ktorá mu pretína obočie a končí sa až pod okom, ligotavým špirálam odtlačku, ktoré sa mu tiahnu až k čelusti, a elegantným perám, ktoré poznám ako svoje vlastné, na mňa z fyzickej stránky pôsobí absolútne dokonale, a to hovoríme iba o jeho tvári. Jeho telo? Akosi zázračne je ešte lepšie a to, ako s ním narába, keď ma drží v náruči...

Nie. Pokrútim hlavou a zaraz tie myšlienky odožením. Xaden je síce krásny, mocný a desivo smrtonosný – čo by ma nemalo tak vzrušovať –, no nemôžem mu dôverovať, že mi povie pravdu o... čomkoľvek. A to sa ma naozaj dotýka, keďže som doňho trápne zamilovaná.

„A čo je ten očividný problém, ku ktorému sa musíte vyjadriť, major Ferris?“ spýta sa Xaden maximálne zrudene.

„Stretnutie Zhromaždenia,“ zašepká mi Bodhi. „Na hlasovanie stačí iba päť členov, keďže všetkých sedem sa tu takmer nikdy nezide, a štyri hlasy stačia, aby návrh prešiel.“

Zapamätám si to. „Smieme počúvať?“

„Na stretnutiach sa môže zúčastniť každý, kto má záujem,“ odpovie rovnako tlmene Imogen.

„A my sa na ňom zúčastňujeme... z chodby?“ začudujem sa.

„Áno,“ odvetí bez ďalšieho vysvetlenia Imogen.

„Jedinou možnosťou je návrat,“ pokračuje muž s orlím nosom. „Inak ohrozíme všetko, čo sme tu vybudovali. Dorazia pátracie hliadky a my nemáme dost jazdcov...“

„Naberať nových nie je také ľahké, keď sa snažíme nedať o sebe vedieť,“ poznamená drobná žena s lesklými havraními vlasmi. Fľočne na staršieho muža a tmavookrová pokožka sa jej v kútikoch očí zvrásni.

„Neodbiehajme od témy, Trissa,“ poznamená Brennan a pošúcha si koreň nosa. Rovnakého ako otcov. Neuveriteľne sa na seba podobajú.

„Nemá zmysel verbovať ďalších, keď nemáme fungujúcu vyhňu, aby sme ich vyzbrojili,“ prehluší ostatných hlas muža s orlím nosom.

„Ak ste si nevšimli, stále nemáme luminu.“

„A ako sme pokročili v rokovaní s vikomtom Tecarusom o tú jeho?“ spýta sa mohutný muž pokojným, dunivým hlasom a ebenovou rukou si prejde po hustej striebornej brade.

S vikomtom Tecarusom? Taký šľachtic v navarrských záznamoch nie je. Medzi aristokratmi nemáme ani len vikomtov.

„Stále pracujeme na diplomatickom riešení,“ odvetí Brennan.

„K žiadnemu nedospejeme. Tecarus sa nepreniesol cez tvoju urážku z minulého leta.“ Na Xadena uprie zrak staršia žena s postavou ako bojová sekera a so svetlými vlasmi, ktoré jej siahajú tesne pod hranatú alabastrovú bradu.

„Vravel som vám, že vikomt nám ju nikdy neplánoval dať,“ bráni sa Xaden. „Ten chlap veci len zbiera. Neobchoduje s nimi.“

„Nuž teraz s nami rozhodne obchodovať nebude,“ odvrkne žena so škaredým pohľadom. „Predovšetkým, ak jeho poslednú ponuku ani len nezvážiš.“

„Nech ide s tou ponukou do riti.“ Xaden znie pokojne, ale tvrdým plamenným pohľadom vyzýva ľudí za stolom, aby mu skúsili protirečiť. Obíde obrovské kreslo, ktoré stojí oproti nim, a akoby chcel prítomným ukázať, že nestoja za jeho čas, sadne si doň, natiahne si dlhé nohy a vyloží si ruky na zamatové opierky – akoby nemal na svete žiadne starosti.

Ticho, ktoré sa v miestnosti rozhostí, hovorí samo za seba. Xaden buď pred Zhromaždením tejto revolúcie rovnaký rešpekt ako v akadémii. Nikoho z jazdcov s výnimkou Brennana nepoznám, no podľa ich mlčania by som sa stavila, že Xaden je spomedzi nich najmocnejší.

„*Zatiaľ*,“ pripomenie mi Tairn s aroganciou tvora, ktorý už sto rokov patrí k najimpozantnejším bojovým drakom na Kontinente. „*Príkáž im, aby ta vzali do údolia, keď skončia s politikárčením.*“

„Nejaké riešenie sa musí nájsť. Ak nedokážeme zásobovať letky dostatkom zbraní, aby sa najbližší rok dokázali púšťať do skutočného boja, situácia sa vyhrotí priveľmi na to, aby sme ešte niekedy mali nádej, že veninov zastavíme,“ podotkne muž so striebornou bradou. „Celá naša snaha vyjde navnivoč.“

Zovrie mi žalúdok. Rok? Tak málo nás delí od prehratia vojny, o ktorej som pred pár dňami netušila?

„Ako som povedal, pracujem na diplomatickom riešení, ako získať luminu.“ Brennanov hlas sprísnie. „A tak šialene odbiehame od témy, že si nie som istý, či som ešte na tom istom stretnutí.“

„Hlasujem, aby sme si vzali luminu z Basgiathskej akadémie,“ navrhuje žena s postavou ako bojová sekera. „Ak nás od prehratia tejto vojny delí tak málo, nemáme na výber.“

Xaden vrhne na Brennana pohľad, ktorý nedokážem rozlúštiť, a vtedy si s hlbokým nádychom uvedomím, že môjho vlastného brata pravdepodobne pozná lepšie než ja.

A nepovedal mi o ňom. Spomedzi všetkých jeho tajomstiev sa nedokážem zmieriť práve s týmto.

„A ako by si s tou informáciou naložila, keby sa o ňu podelil?“ spýta sa Tairn.

„Prestaň ťahať do emocionálnych záležitostí logiku.“ Prekrížim si ruky cez prsia. Srdce mojej hlave nedovolí, aby Xadenovi odpustila.

„O tom sme sa už rozprávali,“ vyhlási Brennan, akoby tým túto tému uzatváral. „Ak si ju vezmeme z vyhne v akadémii, Navarre nebude môcť dopĺňať zásoby v pevnostiach. Pád ich bariér povedie k smrti nespočetných civilistov. Chce si to niekto z vás vziať na zodpovednosť?“

Zavládne ticho.

„Tak potom sme zajedno,“ konštatuje muž s orlím nosom. „Kým nebudeme môcť zásobovať letky sami, kadeti sa musia vrátiť.“

Och.

„Hovorila o nás,“ zašepkám. Preto stojíme mimo dohľadu.

Bodhi prikývne.

„Si netypicky ticho, Suri,“ poznamená Brennan s pohľadom upretým na brunetku so širokými plecami, svetlohnedou pokožkou a strieborným prameňom vo vlasoch, ktorá sedí vedľa neho a šklbe nosom ako líška.

„Myslím si, že tí dvaja mali ostať tu.“ Z jej ležérneho tónu mi prejdú po chrbte zimomriavky, a keď zabubnuje po stole kostnatými prstami, zaleskne sa jej na nich veľký prsteň so smaragdcom. „Šesť kadetov zvládne klamať rovnako dobre ako osem.“

Osem.

Xaden, Garrick, Bodhi, Imogen, traja poznačení, ktorých som predtým, ako nás vrhli do boja, nestihla spoznať, a... ja.

Zaplaví ma príval nevoľnosti. Vojnové hry. Mali sme sa venovať záverečnej súťaži školského roka medzi krídlami Jazdeckého kvadrantu, no namiesto toho sme sa pustili do smrteľnej bitky s nepriateľmi, ktorých som pred týždňom poznala len ako bytosti z povier, a teraz sme... no, teraz sme tu, v meste, ktoré by nemalo existovať.

Ale nie všetci.

Stiahne sa mi hrdlo a so žmurkaním potlačím pálenie v hrdle. So-leil a Liam neprežili.

Liam. Pred očami sa mi zjavia jeho svetlé vlasy a nebesky modré oči a za rebrami mi vybuchne bolesť. Jeho búrlivý smiech. Jeho letmý úsmev. Jeho oddanosť a dobrosrdečnosť. Všetko je preč. On je preč.

Len preto, lebo Xadenovi slúbil, že ma bude ochraňovať.

„Ani jeden z tých ôsmich nie je nahraditeľný, Suri.“ Muž so striebornou bradou sa preváži na zadné nohy stoličky a zahľadí sa na mapu za Xadenom.

„Čo navrhuješ ty, Felix?“ odvetí Suri. „Otvoriť si tu s naším množstvom voľného času vlastnú vojenskú akadémiu? Väčšina z nich neukončila výcvik. Nie sú nám na nič dobrí.“

„Akoby mal ktokoľvek z vás slovo v tom, či sa vrátíme,“ preruší ich Xaden a všetci upriamia pozornosť naňho. „Vypočujeme si, čo nám Zhromaždenie poradí, ale budeme to brať iba ako radu.“

„Nemôžeme si dovoliť riskovať tvoj život...“ namietne Suri.

„Môj život nemá o nič väčšiu hodnotu ako život kohokoľvek z nich,“ mávne Xaden k nám.

Brennan pozrie priamo na mňa a vyvalí oči.

Všetky hlavy v miestnosti sa obrátia k nám, a keď všetci uprú zrak na mňa, premáham nutkanie utiecť.

Čo vidia? Lilithinu dcéru? Alebo Brennanovu sestru?

Zdvihnem bradu, pretože som oboje... a necítim sa ani na jedno.

„Nie kohokoľvek,“ poznamená Suri s pohľadom upretým priamo na mňa. *Au.* „Prečo si jej tam dovolil stáť a počúvať debatu Zhromaždenia?“

„Ak ste nechceli, aby vás počula, mali ste zavrieť dvere,“ prehodí Bodhi a vojde do miestnosti.

„Nemôžeme jej dôverovať!“ Líca jej sfarbuje hnev, no Suri má v očiach strach.

„Xaden už za ňu prevzal zodpovednosť.“ Imogen spraví krok bokom, o niečo bližšie ku mne. „Nech je ten zvyk akýkoľvek brutálny.“

Šibnem pohľadom ku Xadenovi. Dopekla, čo tým myslí?

„Stále tomu rozhodnutiu nerozumiem,“ podotkne zmätene muž s orlím nosom.

„Bolo to jednoduché. Jej život je hoden desiatich mojich,“ vyhlási Xaden a náruživosť v jeho očiach mi vyrazí dych. Keby som nevedela svoje, myslela by som si, že to myslí vážne. „A nehovorím o jej pečati. Tak či tak by som jej povedal všetko, čo sme tu rozoberali, preto o otvorených dverách ani nemusíme diskutovať.“

V hrudi sa mi rozhorí iskrička nádeje. Možno naozaj urobil tajomstvám koniec.

„Je to dcéra generálky Sorrengailovej;“ podotkne žena s postavou ako bojová sekera nespokojne.

„A ja som generálkin syn;“ poznamená Brennan.

„Ty si za posledných šesť rokov dokázal, komu si verný!“ skríkne žena. „Ona nie!“

Vzbĺkne vo mne hnev a zahoria mi líca. Rozprávajú sa o mne, ako by som tu vôbec nebola.

„Bojovala na našej strane v Ressone.“ Bodhi stuhne a takisto zvýši hlas.

„Mala by byť pod zámkou.“ Suri sa s tvárou červenou ako rak od-tisne od stola a vstane. Pohľad jej padne na striebornú polovicu mo-jich vlasov zapletených v korune. „Môže nás tým, čo vie, zničiť.“

„Súhlasím.“ Muž s orlím nosom sa k nej s citeľným odporom ku mne pridá. „Je príliš nebezpečná, aby sme si ju nenechali ako zajatkyňu.“

Svaly v bruchu mi stŕpnu, no nasadím kamenný výraz, tak ako pri nespočetnom množstve príležitostí Xaden, a spustím ruky k bokom, k puzdrám s dýkami. Možno mám krehké telo a nespoľahlivé kĺby, dýky však vrhám smrteľne presne. Doriti, nedovolím im, aby ma tu uväznili.

Prejdem pohľadom po všetkých členoch Zhromaždenia a premýš-lam, kto bude najväčšia hrozba.

Brennan sa vystrie. „S vedomím, že je zviazaná s Tairnom, ktorého zväzky sú s každým jazdcom silnejšie a ten predošlý bol taký silný, že ho Naolinova smrť takmer zabila? S vedomím, že sa bojíme, že spolu s ňou zomrie aj on? Že Riorsonov život je spojený s jej?“ Ukáže hla-vou na Xadenu.

V ústach pocítim trpkú pachuť sklamanania. Naozaj preňho nezna-menám viac? Som iba Xadenova slabina?

„Za Violet som prevzal zodpovednosť ja.“ Xaden uštipačne stíši hlas. „A ak vám nestačí moje slovo, za jej integritu sa zaručil nie jeden, ale dvaja draci.“

Stačilo.

„Violet stojí priamo tu,“ zavrčím a pri pohľade na množstvo spad-nutých sánok sa mnou preženie až nemiestna spokojnosť. „Takže sa prestaňte rozprávať o mne a pokúste sa rozprávať so mnou.“

Xaden zdvihne kútik úst a tvárou sa mu mihne neskrývaná hrdosť.

„Čo odo mňa chcete?“ spýtam sa, keď vojdem do miestnosti. „Mám dokázať odvahu prechodom po parapete? Hotovo. Mám zraďiť svoje kráľovstvo a brániť obyvateľov Poromielu? Hotovo. Mám chrániť jeho tajomstvá?“ Ukážem ľavou rukou na Xadena. „Hotovo. Chránila som všetky jeho tajomstvá.“

„Okrem toho jediného podstatného.“ Suri zdvihne obočie. „Všetci vieme, ako ste skončili v Athebyne.“

Pocit viny mi zovrie hrdlo.

„To nebola...“ začne Xaden a vstane z kresla.

„Nebola to jej vina.“ Muž najbližšie k nám, ten so sivou bradou – Felix –, vstane a zastreje mi výhľad na Suri, keď sa k nej obráti. „Čítaniu spomienok by sa neubránil žiaden prvák, predovšetkým ak sa ho dopustí niekto, koho pokladáte za priateľa.“ Otočí sa ku mne. „Musíš však pochopiť, že v akadémii ťa odteraz budú čakať nepriatelia. Ak sa vrátiš, musíš vziať na vedomie, že Aetos viac nebude tvojím priateľom. Urobí všetko, čo bude v jeho silách, aby ťa zabil za to, čo ste videli.“

„Viem.“ Tie slová ma ťažia na jazyku.

Felix prikývne.

„Tu sme skončili,“ vyhlási Xaden, zadíva sa na Suri a potom na muža s orlím nosom a oni porazene zvesia plecia.

„Ráno budem očakávať aktuálne informácie o situácii v Zolyi,“ dodá pokojným hlasom Brennan. „Pokladajte toto stretnutie Zhromaždenia za odročené.“

Členovia Zhromaždenia odsunú stoličky od stola, my traja im uhňeme z cesty a oni prejdú popri nás. Imogen a Bodhi sa odo mňa ani nepohnú.

Nakoniec von zamieri aj Xaden, no zastane predom mnou. „Vyrážame do údolia. Príď potom za nami.“

„Pôjdem s vami teraz.“ Toto je posledné miesto na Kontinente, kde by som chcela ostať sama.

„Ostaň tu a porozprávaj sa s bratom,“ povie ticho. „Ďalšiu príležitosť možno tak skoro nedostaneš.“

Pozriem popri Bodhim na Brennana, ktorý stojí uprostred miestnosti a čaká na mňa. Na Brennana, ktorý si vždy našiel čas, aby mi v detstve pomohol obviazať kolená. Na Brennana, ktorý mi pomocou svojich zápisiek pomáhal počas celého prvého ročníka v Jazdeckom kvadrante. Na Brennana... ktorý mi šesť rokov chýbal.

„Chod,“ vyzve ma Xaden. „Neodídeme bez teba a nedopustíme, aby Zhromaždenie určilo, čo bude ďalej. Rozhodneme o tom spoločne my ôsmi.“ Zadíva sa na mňa tak uprene, až sa moje zradné srdce zovrie, a potom odíde. Bodhi a Imogen ho nasledujú.

A mne neostane nič iné, len vziať šesťročný arzenál otázok a otočiť sa k bratovi.

*Jeho najväčšou prednosťou je údolie nad sídlom rodu
Riorsonovcov, vyhrievané prírodnou termálnou energiou.
Pretože práve tam sa nachádza pôvodné liehniko línie
Dubhmadinn, z ktorej pochádzajú dvaja z najmocnejších
drakov našich čias: Codagh a Tairn.*

SPRIEVODCA SVETOM DRAKOV
PLUKOVNÍKA KAORIHO

DRUHÁ KAPITOLA

Najprv za sebou zavriem vysoké dvere a až potom vykročím smerom k Brennanovi. Toto naše stretnutie rozhodne nebude prístupné verejnosti.

„Najedla si sa?“ Oprie sa o okraj stola, ako keď sme boli deti. Ten pohyb je taký... typický preňho. Jeho otázku úplne ignorujem.

„Takže posledných šesť rokov si strávil tu?“ Hrozí, že sa mi zlomí hlas. Som veľmi rada, že žije. Na ničom inom by nemalo záležať. Nemôžem mu však odpustiť roky, ktoré som za ním smútila.

„Áno.“ Zvesí plecia. „Prepáč, že som ťa nechal vo viere, že som mŕtvy. Nemal som inú možnosť.“

Rozhostí sa trápne ticho. Čo mám na to povedať? *V pohode, ale vlastne nie?* Je toho tak veľa, čo by som mu chcela povedať, toľko, čo sa potrebujem spýtať, ale zrazu mi naše roky odlúčenia pripadajú... určujúce. Ani jeden z nás už nie je tým istým človekom.

„Vyzeráš inak.“ Usmeje sa, no smutne. „Nie v zlom zmysle slova. Len... inak.“

„Keď si ma videl naposledy, mala som štrnásť.“ Zaškľabím sa. „Myslím, že som stále rovnako vysoká. Dúfala som, že sa v poslednej chvíli vytiahnem, a len sa na mňa pozri.“

„Pozerám.“ Pomaly prikývne. „Vždy som si ťa predstavoval v písárskych farbách, ale čierna ti pristane. Bohovia...“ Vzdychne si. „Ani neviem opísať, ako sa mi uľavilo, keď som počul, že si prežila Kresanie.“

„Počul si o tom?“ Vyvalím oči. Má v akadémii informátorov.

„Hej. A potom mi ťa doniesol Riorson s bodnou ranou a so smrťou na jazyku.“ Odvráti zrak a odkašle si, zhlboka sa nadýchne a pokračuje: „Som veľmi rád, že si sa uzdravila, že si prežila prvý ročník.“ Pri pohľade na úlavu v jeho očiach môj hnev sčasti vyprchá.

„Mira mi pomohla.“ Mierne povedané.

„Tým brnením?“ dovtipí sa. Lahké brnenie z dračích šupín pod mojou leteckou uniformou je skutočný zázrak.

Prikývnm. „Dala mi ho vyrobiť. A dala mi aj tvoj zápisník. Ten, ktorý si napísal pre ňu.“

„Dúfam, že ti pomohol.“

V duchu sa vrátim k naivnému prostému dievčaťu, ktoré prekročilo parapet, k všetkým skúškam ohňom, ktorými prešlo počas prvého ročníka, aby sa z neho stala žena, ktorou som dnes. „Áno.“

Úsmev mu ochabne a pozrie von oknom. „Ako sa má Mira?“

„Ak môžem hovoriť z vlastnej skúsenosti, som si istá, že by sa mala oveľa lepšie, keby vedela, že žiješ.“ Tlačí nás čas, a tak nemá zmysel chodiť okolo horúcej kaše.

Strhne sa. „Koľko som si o to.“

A jedna z mojich otázok je zodpovedaná. Mira nič nevie. Ale mala by.

„Ako to, že žiješ?“ Presuniem váhu na jednu nohu a prekrížim si ruky cez prsia. „Kde je Marbh? Čo tu robíš? Prečo si sa nevrátil domov?“

„Po jednom.“ Zdvihne ruky, akoby som naňho útočila, a než znova zovrie okraj stola, všimnem si na jeho dlani jazvu v tvare runy. „Naolin... Bol to...“ Zatne čeluste.

„Tairnov predošlý jazdec,“ doplním pomaly a premýšľam, či pre Brennana neznamenal niečo viac. „Mal schopnosť čerpať a podľa profesora Kaoriho zahynul pri pokuse zachrániť ťa.“ Zovrie mi srdce. „*Mrzí ma, že tvoj jazdec zahynul pri záchrane môjho brata.*“

„*O mojom predošlom jazdcovi viac nebudeme hovoriť.*“ Odvetí Tairn stroho.

Brennan nadvihne kútik úst. „Kaori mi chýba. Je to dobrý muž.“ Vzdychne si, zdvihne hlavu a pozrie sa mi do očí. „Naolin nezlyhal, ale stálo ho to všetko. Zobudil som sa na útese neďaleko odtiaľto. Marbh bol zranený, no takisto nažive, a ostatní draci...“

Upríe na mňa jantárové oči. „Žijú tú ďalší draci, ktorí nás zachránili, ukryli v sieti jaskýň v údolí, neskôr aj s civilistami, ktorí prežili vypálenie mesta.“

Zamračím sa, snažím sa pochopiť význam jeho slov. „Kde je Marbh teraz?“

„Posledných pár dní je s ostatnými drakmi v údolí a dáva s Tairnom, so Sgaeyl a – odkedy si sa zobudila – aj s Riorsonom pozor na tvoju Andarnu.“

„Tam Xaden chodíeva? Strážiť Andarnu?“ Fakt, že sa mi drzo vyhýba, ma zrazu šťve o niečo menej. „A čo tu robíš ty, Brennan?“

Pokrčí plecami, akoby odpoveď bola evidentná. „Som tu z toho istého dôvodu, prečo si bojovala v Ressone. Nemôžem sa vrátiť do bezpečia navarrských bariér a nečinne sa prizerať, ako rukami veninov umierajú nevinní ľudia, pretože naše veliteľstvo je príliš sebecké, aby im pomohlo. Z toho istého dôvodu som sa nevrátil domov. Nemohol som bojovať za Navarre s vedomím, čo sme spravili – čo stále robíme –, a rozhodne som sa nemohol pozrieť do očí našej matke a počúvať, ako obhajuje našu zbabelosť. Odmietol som žiť v tejto lži.“

„Nechal si v nej žiť Miru a mňa.“ Buď to zo mňa vyjde trochu nahnevanejšie, ako som chcela, alebo sa hnevám viac, ako si uvedomujem.

„Spochybňoval som to rozhodnutie každý jeden deň.“ V očiach sa mu zračí toľko ľútosti, až sa zhlboka nadýchnem a znova sa sústredím. „Vravel som si, že máte otca...“

„Až kým sme ho už nemali.“ Hrozí, že sa mi stiahne hrdlo, preto sa otočím k mape a podídem k nej, aby som lepšie dovidela na detaily. Na rozdiel od mapy v akadémii, do ktorej denne dopĺňajú informácie o útokoch gryfov na hraniciach, táto odráža pravdu, ktorú Navarre skrýva. Pustatina – suchý polostrov pokrytý púšťou na juhovýchode, odkiaľ sa draci stiahli, keď ho generál Daramor spustošil počas Veľkej vojny – je celá pokrytá karmínovou farbou. Tiahne sa až do Braevicku a za riekou Dunness.

Znepokojivé množstvo jasnočervených a oranžových vlajok zrejme označuje nové bojiská. Červené vlajky nehyzdia iba východnú oceánsku hranicu Krovly a Malekov záliv, ale husto posievajú aj pláne na severe, šíria sa ako mor, infikujú dokonca aj Cygnis. No tie oranžové sa sústredia prevažne popri Skalnej rieke, ktorá vedie priamo k navarrskej hranici.

„Takže rozprávky sú pravdivé. Venini prichádzajú z Pustatiny, vysávajú zo zeme mágiu, postúpajú z mesta k mestu.“

„Videla si ich na vlastné oči.“ Brennan pristúpi ku mne.

„A wyverní?“

„Vedeli sme o nich už niekoľko mesiacov, ale kadetom sme o nich nepovedali. Až doteraz mali Riorson a ostatní pre vlastné bezpečie iba obmedzené informácie, hoci to z dnešného pohľadu možno bola chyba. Vieme, že majú minimálne dva druhy, jeden chrlí modrý plameň, druhý je rýchlejší a chrlí zelený plameň.“

„Koľko ich je?“ spýtam sa. „Prečo ich vytvárajú?“

„Myslíš chovajú?“

„Vytvárajú,“ zopakujem. „Nepamätáš si príbehy, ktoré nám čítal otec? Písalo sa v nich, že venini wyvernov vytvárajú. Ich moc prúdi do wyvernov. Myslím, že preto tí bez jazdcov zahynuli, keď som zabila ich vládcov. Prišli o zdroj moci.“

„To všetko si pamätáš z otcových príbehov?“ Prekvapene na mňa pozrie.

„Stále mám knihu, z ktorej nám ich čítal.“ Ako dobre, že Xaden ochránil moju izbu v akadémii bariérou, takže ju nikto nenájde, kým sme tu. „Chceš povedať, že nielenže neviete, že ich vytvárajú, ale ani netušíte, odkiaľ prichádzajú?“

„Je to... tak.“

„Tak to ma vážne upokojilo,“ zašomrem. Na koži ma zaštípe elektrina. Vytrasiem si ruky a začnem sa pred veľkou mapou prechádzať. Oranžové vlajky sú nebezpečne blízko k Zolyi, druhému najľudnatejšiemu mestu v Braevicku, kde sa zároveň nachádza letecká akadémia Ostré bralá. „Ten muž so striebornou bradou povedal, že máme rok, aby sme ich zastavili?“

„Felix. Je najracionálnejšie založeným členom Zhromaždenia, no ja osobne si myslím, že sa mýli.“ Brennan ukáže rukou zhruba na obvod braevickej hranice s Pustatinou pozdĺž rieky Dunness. „Červené vlajky sú z posledných pár rokov a oranžové sú z uplynulých mesiacov. Keď sa pozrieš na tempo, ktorým postupujú, počet wyvernov a zohľadniš aj územie... Myslím, že mieria priamo ku Skalnatej rieke a máme maximálne šesť mesiacov, kým budú dostatočne silní, aby zaútočili na Navarre – aj keď Zhromaždenie pred tým zatvára oči.“

Šesť mesiacov. Prehltnem žľč, ktorá mi stúpa do hrdla. Mama vždy vravela, že Brennan je geniálny stratég. Nebudem teda o jeho názore pochybovať. „Vo všeobecnosti sa hýbu na severozápad – k Navarre. Resson je výnimka, ako aj táto vlajka tu...“ Ukážem na vlajku zhruba hodinu letu východne od Ressonu.

Hlavou mi preblesnú spomienky na vyschnutú krajinu okolo kedysi prosperujúceho obchodného mestečka.

Tieto dve vlajky nie sú iba výnimky: sú to dva oranžové flaky v inak nedotknutej oblasti.

„Myslíme si, že železná škatuľka, ktorú Garrick Tavis našiel v Ressone, je niečo ako návnada, no museli sme ju zničiť, ešte než sme ju stihli podrobne preskúmať. Podobnú, už zničenú škatuľku sme našli aj v Jahne.“ Vrhne na mňa pohľad. „Ale boli navarrskej výroby.“

Zhlboka sa pri tej informácii nadýchnem a premýšľam, z akého dôvodu by Navarre tie návnady vyrobila, teda okrem toho, aby nás pomocou jednej z nich poslala v Ressone na smrť. „Naozaj si myslíš, že zaútočia na Navarre, ešte než obsadia zvyšok Poromielu?“ Prečo najprv nevyradia ľahší cieľ?

„Áno. Ich prežitie od toho závisí rovnako, ako závisí to naše od ich zastavenia. Energia v liahniskách na Basgiathe by ich mohla živiť celé desaťročia. A predsa sú podľa Melgrena bariéry také spoľahlivé, že o nich nedá vedieť obyvateľom. Alebo sa bojí, že keby im povedal pravdu, uvedomili by si, že nestojíme práve na strane dobra. Už nie. Naše veliteľstvo sa pri Fenovom povstaní naučilo, že šťastných civilistov dostane pod kontrolu ľahšie než nahnevaných – alebo, čo je ešte horšie, vydesených.“

„A predsa sa im darí ďalej skrývať pravdu,“ zašepkám. Jedna generácia Navarrčanov niekedy v minulosti prepísala naše dejiny, vymazala informácie o veninoch z bežného vzdelania a povedomia, a to len preto, lebo sme neboli ochotní riskovať vlastné bezpečie tým, že by sme sa podelili o materiál, ktorý dokáže veninov zabíjať – o zliatinu, ktorá dodáva energiu naším najvzdialenejším bariéram.

„Otec sa nám to vždy snažil naznačiť.“ Brennanov hlas znežnie. „Vo svete dračích jazdcov, gryfských letcov a vládcov temných síl...“

„... majú všetku moc v rukách pisári.“ Informujú verejnosť. Uchovávať záznamy. Píšu naše dejiny. „Myslíš si, že o tom otec vedel?“ Je pre mňa nepochopiteľné, že vystaval celú moju existenciu na faktoch a vedomostiach, no tie najdôležitejšie si nechal pre seba.

„Rozhodol som sa veriť, že nie.“

Brennan sa na mňa smutne usmeje.

„Pravda sa začne šíriť spolu s tým, ako sa venini budú blížiť k našim hraniciam. Nemôžu ju utajovať večne. Nieкто ich uvidí. Nieкто ich musí uvidieť.“

„Áno, a keď sa tak stane, naša revolúcia musí byť pripravená. Len čo pravda vyjde najavo, nebudeme mať dôvod držať poznačených pod dohľadom navarrského vodcovstva a prídeme o prístup k basgiathskej vyhni.“

Znova to slovo: revolúcia.

„Myslíš si, že môžete vyhrať?“

„Čo tým chceš povedať?“

Otočí sa ku mne.

„Vravíš, že ste revolucionári, nie povstalci.“ Nadvihnem obočie. „Tyrrendorčina nie je jediné, čo nás otec naučil. Myslíš si, že môžete vyhrať – na rozdiel od Fena Riorsona.“

„Musíme vyhrať, inak budeme mŕtvi. Všetci. Navarre si myslí, že je pod ochranou bariér v bezpečí, ale čo sa stane, ak bariéry padnú? Ak nie sú také silné, ako si vodcovstvo myslí? Už teraz sú natiahnuté na maximum. Nehovoriac o ľuďoch, ktorí žijú mimo ich dosahu. Tak či onak prehrávame, Vi. Nikdy sme nevideli, že by sa venini zorganizovali pod velením vodcu tak ako v Ressone, a Garrick nám povedal, že jeden z nich unikol.“

„Mudrc.“ Strasiem sa a oviniem si ruky okolo brucha. „Tak ho nazvala tá, čo ma bodla. Myslím, že to bol jej učiteľ.“

„Oni sa od seba učia? Založili si veninskú školu? Pridrbaní hajzli.“ Pokrúti hlavou.

„Ani vy nie ste pod ochranou bariér,“ podotknem. „Tu nie.“ Ochranný magický štít z dračích liahnísk v Údolí siaha tesne k horským hraniciam Navarre a celé juhozápadné pobrežie Tyrrendoru – vrátane Aretie – je zraniteľné.

Na tom až tak nezáležalo, keď sme si mysleli, že jedinou hrozbou za našimi hranicami sú gryfovia, keďže nedokážu vyletieť tak vysoko, aby zdolali útesy.

„Tu nie,“ prisvedčí. „Vtipné na tom je, že Aretia má neaktívny bariérový pilier. Alebo si aspoň myslím, že je to bariérový pilier. Nikdy ma nepustili k tomu basgiathskému, aby som ich mohol podrobnejšie porovnať.“

Zdvihnem obočie.

Druhý bariérový pilier? „Myslela som si, že pri Zjednotení vznikol iba jeden.“

„Hej, a ja som si myslel, že venini sú mýtus a na napájanie bariér stačia draci.“ Pokrčí plecami. „Ale umenie tvorby nových bariér je tak

či tak stratené, takže je to v podstate iba glorifikovaná socha. Aj keď pomerne pekná.“

„Máte bariérový pilier,“ zamrmlam, v hlave mi víria myšlienky. Keby mali bariéry, nepotrebovali by toľko zbraní. Keby mali k dispozícii vlastný zdroj, mohli by bariéry natiahnuť nad Poromiel, ako keď sme my maximálne natiahli svoje vlastné. Možno by sme mohli udržať aspoň časť susednej krajiny v bezpečí...“

„Nepoužiteľný bariérový pilier. V skutočnosti potrebujeme prekliatu luminu, ktorá zvyšuje teplotu dračieho ohňa tak, že dokážeme vyrobiť zliatinu na jediný druh zbraní, ktorými môžeme poraziť veninov. To je naša jediná šanca.“

„Ale čo ak ten pilier nie je nepoužiteľný?“ Rozbúši sa mi srdce. Vždy nám vraveli, že existuje iba jeden a naše bariéry sú natiahnuté na maximum. No ak existuje aj ďalší... „Dnes možno nikto nevie, ako sa vytvárajú nové bariéry, ale to neznamená, že tie vedomosti sa niekde nezachovali. Napríklad v Archívoch. Takých informácií by sme sa nezbavili. Chceli by sme ich za každú cenu ochrániť, len pre prípad.“

„Violet, nech premýšľaš nad čímkoľvek, prestaň.“ Pošúcha sa palcom po brade, čo mi vždy napovedalo, že je nervózny. Neskutočné, čo všetko si o ňom vybavujem. „Pokladaj Archívy za nepriateľské teritórium. Túto vojnu vyhráme iba zbraňami.“

„Vy však nemáte fungujúcu vyhňu ani dostatok jazdcov, aby ste sa mohli brániť, ak si Navarre uvedomí, čo plánujete.“ Panika mi lezie po chrbte ako pavúk. „A podľa teba túto vojnu vyhráte s vrecom dýk?“

„Hovoríš to, akoby sme nemali šancu. Máme ju.“ Šklbne mu svalom v čelusti.

„Prvé separatistické povstanie potlačili za necelý rok a ešte pred pár dňami som si myslela, že si pri ňom zahynul aj ty.“ Nechápe to. Nemá ako. On súrodenca nepochoval. „Raz som už pálenie tvojich vecí sledovala.“

„Vi...“ Na okamih zaváha, potom okolo mňa ovinie ruky, pritiahne si ma a zľahka sa so mnou zakolíše, akoby som znova bola dieťa. „Poučili sme sa z Fenových chýb. Neútočíme na Navarre ako on ani nevyhlasujeme nezávislosť. Bojujeme priamo pod ich nosom a máme plán. Veninov počas Veľkej vojny pred šesťsto rokmi niečo vyzabíjalo a my tú zbraň aktívne hľadáme. Ak sa nám podarí získať luminu,

vďaka tým dýkam sa budeme môcť brániť dostatočne dlho, aby sme to našli. Teraz síce nie sme pripravení, ale keď sa Navarre spamätá, budeme.“ Nepôsobí to vyslovene presvedčivo.

O krok odstupim. „S akou armádou? Koľko vás v tejto revolúcii je?“ Kolki zomrú tentoraz?

„Bude najlepšie, ak nebudeš vedieť detaily...“ Zmeravie, potom sa za mnou znova načiahne. „Už teraz som ňa ohrozil tým, že som ti povedal priveľa. Minimálne dovtedy, kým sa nenaučíš blokovať Aetosa.“

Zovrie mi hrud' a vymaním sa z jeho objatia. „Znieš ako Xaden.“ Nedokážem potlačiť trpkosť, ktorá mi preniká do hlasu. Ukázalo sa, že láska k druhému človeku vás opojí blahom ako z básní všetkých poetov, len ak vám ju ten druhý človek opätuje. A ak má pred vami tajomstvá, ktoré ohrozia všetkých a všetko, čo je vám drahé? Láska nemá ani toľko slušnosti, aby zmizla. Len sa pretvorí na žalostné nešťastie.

To je tá bolesť v mojej hrudi: nešťastie.

Pretože láska je v jadre nádej. Nádej pre zajtrajšok. Nádej pre všetko, čo môže byť. Nádej, že človek, ktorému ste zverili svoje všetko, to bude opatrovať a chrániť. A nádej? Zabiť poondiata nádej je ťažšie než zabiť draka.

Zacítim pod kožou jemné mravčenie a líca mi zaleje teplo, keď ma v reakcii na silné emócie zaplaví Tairnova moc. Aspoň viem, že ju stále mám k dispozícii. Veninský jed ma o ňu nepripravil permanentne. Stále som sama sebou.

„Och.“ Brennan ma obdarí pohľadom, ktorý nedokážem rozlúštiť. „Premýšľal som, prečo odtiaľto ušiel, akoby mu horelo za päťami. Problémy v raji?“

Neskrývane ho prebodnem pohľadom. „Bude najlepšie, ak ty nebudeš vedieť toto.“

Zachechce sa. „Hej, pýtam sa ňa ako sestry, nie ako kadetky Sorrengailovej.“

„Si súčasťou môjho života celých päť minút po šiestich rokoch hry na mŕtveho, takže mi prepáč, že ti zrazu nevykladám o svojom ľúbostnom živote. Čo ty? Si ženatý? Máš deti? Niekoho, koho si po celý váš vzťah klamal?“

Zaškľabí sa. „Nikoho nemám. Ani deti. Chápem, ako to myslíš.“ Strčí si ruky do vreciek koženej jazdeckej uniformy a vzdychne si.

„Pozri, nechcem byť hnusný. Ale nemala by si poznať žiadne detaily, až kým sa nenaučíš nepretržite brániť proti čítaniu spomienok...“

Zháčim sa pri predstave, ako sa ma Dain dotýka, vidí túto chvíľu, vidí Brennana. „Máš pravdu. Nič mi nehovor.“

Brennan prižmúri oči. „Súhlasila si až príliš rýchlo.“

Pokrútim hlavou, vykročím k dverám a ponad plece prehodím: „Musím odísť, ešte než zabijem niekoho ďalšieho.“ Čím viac zistím, tým viac jeho a všetkých tu ohrozím. A čím dlhšie tu budeme... Bohovia. Ostatní.

„Musíme sa vrátiť,“ poviem Tairnovi.

„Ja viem.“

Brennan ma dobehne a zatne zuby. „Nie som si istý, či je pre teba návrat do akadémie najlepšie riešenie.“ Aj tak mi otvorí dvere.

„Nie, ale je to najlepšie riešenie pre teba.“

Celá nervózna spolu s Tairnom, Brennanom a jeho oranžovým dýkochvostým drakom Marbhom dorazím k Sgaeyl – Xadenovej obrovskej tmavomodrej dýkochvostej dračici, ktorá stojí v tieni niekoľkých ešte vyšších stromov, akoby niečo strážila. Andarnu. Sgaeyl zavrčí na Brennana, vycerí naňho zuby a spraví výhražný krok vpred, pričom vysunie ostré pazúry.

„Hej! To je môj brat!“ varujem ju a postavím sa medzi nich.

„Vie to,“ zamrmle Brennan. „Len ma nemá rada. A nikdy nemala.“

„Neber to osobne,“ poviem priamo do Sgaeylinej tváre. „Nemá rada nikoho okrem Xadena a mňa iba toleruje, hoci jej postupne prirastám k srdcu.“

„Asi ako nádor,“ odvrkne cez mentálne puto medzi nami štyrmi. Potom pokýva hlavou a ja to začítim.

Tienisté, ligotavé puto v kútiku mojej mysle zosilnie a mierne sa natiahne. „Keď už sme pri tom, ide k nám Xaden,“ oznámim Brennanovi.

„Toto je fakt divné.“ Prekríži si ruky cez prsia a obzrie sa. „Vy dvaja sa vždy navzájom cítite?“

„Dalo by sa povedať. Môže za to puto medzi Sgaeyl a Tairnom. Povedala by som, že človek si na to zvykne, ale nezvykne.“ Vyrazím do húštiny, Sgaeyl mi urobí veľkú láskavosť a nedonúti ma požiadať ju, aby sa posunula, len ustúpi o dva kroky doprava, takže sa ocitnem medzi ňou a Tairnom, priamo pred...

A toto má byť čo?

Nemôže... Nie. Nie je to možné.

„Upokoj sa. Zareaguje na tvoje rozrušenie a zobudí sa so zlou náladou,“ varuje ma Tairn.

Hľadím na spiacu dračicu – dvojnásobne väčšiu ako pred pár dňami – a snažím sa pochopiť, čo vidím, hoci to moje srdce vďaka nášmu putu už vie. „To je...“ Pokrútim hlavou, srdce mi trieli opretek.

„Tak to som nečakal,“ poznamená Brennan ticho. „Riorson pri rannom hlásení vynechal pár detailov. Ešte nikdy som nevidel draka, ktorý by narástol tak rýchlo.“

„Má čierne šupiny.“ Nepripadá mi to o nič skutočnejšie, ani keď to vyslovím.

„Draci mávajú zlaté perie iba ako mláďatá.“ Tairn znie netypicky trpezlivo.

„Narástla tak rýchlo,“ zopakujem šeptom Brennanove slová, potom zalapám po dychu. „Od vydávania energie. Prinútili sme ju narásť. V Ressone. Zastavila čas na príliš dlho. Prinútili sme ju... ja som ju prinútila narásť.“

Nemôžem to prestať opakovať.

„Nakoniec by vyrástla aj tak, Strieborná, len pomalšie.“

„Je toto jej plná veľkosť?“ Nemôžem od nej odtrhnúť zrak.

„Nie. Vy ľudia by ste ju označili za adolescentku. Musíme sa s ňou vrátiť do Údolia, aby sa mohla ponoriť do bezsenného spánku a dorásť. Mal by som ňu varovať, ešte než sa zobudí, že vstúpila do nebezpečného obdobia.“

„Pre ňu? Hrozí jej niečo?“ Na desivý okamih zaletím pohľadom k Tairnovi.

„Nie, len všetkým okolo nej. To, prečo sa adolescenti neviažu, má dôvod. Nemajú na ľudí trpezlivosť. Ani na starejších. Ani na logiku,“ zašomre.

„Čiže presne ako ľudia.“ Tínedžerka. Úchvatné.

„Len so zubami a časom aj so schopnosťou chrliť oheň.“

Čierne šupiny má také tmavé, až v mihotavom slnečnom svite, ktorý k nám preniká cez listy v korunách, vrhajú fialové odlesky – alebo skôr dúhové.

Farba dračích šupín je dedičná...

„Počkať. Je tvoja?“ spýtam sa Tairna. „Bohovia sú mi svedkom, že ak je to ďalšie tajomstvo, ktoré si mi zamlčal, tak fa...“

„Minulý rok som ti už povedal, že nie je náš potomok,“ odvetí Tairn a zdvihne hlavu, akoby som ho tým urazila. „Čierni draci sú vzácní, no nie nevidaní.“

„A ja som sa náhodou zviazala s dvoma?“ odsekнем s nevraživým pohľadom.

„V podstate si sa s ňou zviazala, keď bola zlatá. Ani ona nevie, akej farby bude mať šupiny v dospelosti. Iba starejší vycítia, aké bude mať mláďa sfarbenie. Keď už sme pri tom, Codagh vraví, že minulý rok sa vyľiahli ďalší dvaja čierni.“

„Tým si mi práve nepomohol.“ Započúvam sa do Andarninho pravidelného dýchania, aby som sa uistila, že je skutočne v poriadku. Veľká, ale... v poriadku. Stále vidím jej črty – mierne zaoblený ňufák, špirálovitý vzor v zatočených rohoch, dokonca aj spôsob, akým má v spánku zložené krídla, je taký... typický pre ňu, len vo väčšom. „Ak na jej chvoste nájdem remdik...“

„Chvosty sú otázkou voľby a potreby.“ Pohoršene zafuní. „Nič vás v tej škole neučia?“

„Nie ste vyslovene známi ako otvorený a zhovorčivý druh.“ Profesor Kaori by nad podobnou informáciou určite zaslintal.

Tienisté puto spojené s mojou myslou zosilnie.

„Už sa zobudila?“ Pri Xadenovom hlbokom hlase mi ako vždy poskočí srdce.

Otočím sa. Stojí vo vysokej tráve pri Brennanovi spolu s Imogen, Garrickom, Bodhim a ostatnými poznačenými po bokoch. Pohľad mi padne na neznámych kadetov. Na dvoch mužov a jednu ženu. Je mi nanajvýš trápne, že som s nimi šla do vojny, a predsa ich poznám iba z videnia.

Bolo by hlúpe čo i len tipovať, ako sa volajú. Basgiathská akadémia nie je známa tým, že by podporovala priateľstvá medzi ľuďmi z rôznych jednotiek.

Alebo vzťahy, keď už sme pri tom.

Strávim každý deň svojho života tým, že budem bojovať o tvoju dôveru.

Keď sa na seba so Xadenom zahľadíme, ozýva sa medzi nami spomienka na jeho slová.

„Musíme sa vrátiť.“ Prekrížim si ruky cez prsia a pripravujem sa na hádku. „Bez ohľadu na to, čo povie Zhromaždenie. Ak sa nevrátíme, zabijú všetkých kadetov s povstaleckým odtlačkom.“

Xaden prikývne, akoby už dospel k rovnakému záveru.

„Prehliadnu akúkoľvek vašu lož a popraviam ťa, Violet,“ namietne Brennan. „Špehoviam nám hlásia, že generálka Sorrengailová už vie, že ste zmizli.“

Keď sme dostali pokyny k vojnovým hrám, nebola tam. Tento rok ich vydával jej pobočník plukovník Aetos.

Nevedela o tom.

„Naša matka im nedovolí zabiť ma.“

„Zopakuj to,“ vyzve ma Brennan nežne. Nakloní hlavu a v tej chvíli tak pripomína nášho otca, až musím dvakrát zažmurkať. „A tentoraz sa skús presvedčiť, že to myslíš vážne. Generálka dala tak jasne najavo, na ktorú stranu sa priklonila, že by mohla chodiť so slovami *áno, venini existujú, vráť sa do triedy* vytetovanými na čele.“

„To neznamená, že ma zabije. Ak ju presvedčím, aby nášmu príbehu uverila. Bude mu chcieť uveriť, ak ho rozpoviem ja.“

„Myslíš si, že ťa nezabije? Hodila ťa do Jazdeckého kvadrantu!“

Fajn, tým ma dostal.

„Hej, áno, a hádaj čo? Stala som sa jazdkyňou. Dá sa o nej povedať mnohé, no nedovolí, aby ma plukovník Aetos, ba ani Markham zabili bez dôkazov. Nevidel si ju, keď si sa nevrátil domov, Brennan. Bola... zničená.“

Zatne päste. „Viem, akých zverstiev sa dopustila v mojom mene.“

„Nebola tam,“ ozve sa jeden z neznámych chalanov, a zdvihne ruky, keď ho ostatní prebodnú pohľadmi. Je nižší ako ostatní, s nášivkou tretej jednotky z plamenného oddielu na pleci, má svetlohnedé vlasy a ružovkastú okrúhlu tvár ako cherubíni, ktorí bývajú zvyčajne vytesaní pri nohách sôch Amari.

„Vážne, Ciaran?“ Brunetka z druhého ročníka si priloží ruku k čelu a zatieni si bledú pokožku pred slnkom. Na jej pleci zazriem nášivku prvej jednotky z plamenného oddielu. Zdvihne obočie s pírsingom. „Brániš generálku Sorrengailovú?“

„Nie, Eya, nebránim. No nebola tam, keď sme dostali rozkazy...“ Stíchne, keď sa Eya varovne zamračí. „A tento rok viedol vojnové hry Aetos,“ dodá.

Ciaran a Eya. Pozriem na štíhleho chalana vedľa mohutného Garricka, ktorý si tmavohnedou rukou napraví okuliare na špicatom nose. „Naozaj prepáč, ale ako sa voláš?“ Pripadá mi také nesprávne, že ich nepoznám.

„Masen,“ odvetí s letným úsmevom. „A ak ňa to poteší,“ vrhne pohľad na Brennana, „ani ja si nemyslím, že tvoja mama mala s tohtoročnými vojnovými hrami niečo spoločné. Aetos sa sústavne chvatal, ako ich celé naplánoval jeho otec.“

Idiotský *Dain*.

„Ďakujem.“ Otočím sa k Brennanovi. „Stavila by som vlastný život, že nevedela, čo nás čaká.“

„Si ochotná staviť aj tie naše?“ spýta sa Eya, očividne nie presvedčene. Požiada pohľadom o pomoc Imogen, no nedostane ju.

„Hlasujem za to, aby sme šli,“ povie Garrick. „Musíme to risknúť. Ak sa nevrátíme, zabijú ostatných, a nemôžeme riskovať, že prideme o tok zbraní z akadémie. Kto je za?“

Jedna za druhou sa zdvihnú všetky ruky okrem Xadenovej a Brennanovej.

Xaden zatne zuby a medzi obočím sa mu zjaví dve vrásky. Ten výraz poznám.

Premýšľa, plánuje.

„Len čo sa jej Aetos dotkne, prideme o Aretiu a vy o život,“ pripomenie mu Brennan.

„Naučím ju, ako ho vyblokovať,“ odvetí Xaden. „Už teraz vie blokovať najlepšie z ročníka, pretože sa musela naučiť vytesniť Tairna. Len sa to musí naučiť robiť nepretržite.“

Nenamietam.

Prostredníctvom nášho puta má priame spojenie s mojou myslou, preto je na cvičenie najlogickejšou voľbou.

„A kým sa naučí zabrániť, aby jej čítali spomienky? Ako chceš zariadiť, aby na ňu nesiahol, keď tam nebudeš?“ podotkne Brennan.

„Tým, že zaútočím na jeho najväčšiu slabinu – na jeho pýchu.“ Xaden pery skrúti pery v nemilosrdnom úsmeve.

„Ak sú všetci presvedčení, že by sme mali ísť, vyrazíme, len čo sa Andarna zobudí.“

„Sme,“ odpovie Garrick za nás za všetkých a ja sa pokúsím prehltnúť guču, ktorá mi rastie v hrdle.

Je to správne rozhodnutie.

Zároveň nás však môže stať život.

Moju pozornosť pritiahne šuchot za nami. Otočím sa a vidím, že Andarna vstáva, pomaly žmurká zlatými očami a neohrabane sa dvíha na nohy s novými pazúrmí.

Úlava a radosť, ktoré mi nadvihujú kútiky pier, rýchlo vyprchajú, keď sa pri vstávaní zatacká.

Och... bohovia! Pripomína novorodené žriebä. Jej krídla a nohy nemajú v pomere k jej telu správnu veľkosť, a keď sa usiluje nespadať, celá sa trasie.

Nie je schopná lietať. Dokonca si nie som istá, či by vôbec zvládla prejsť cez pole.

„Ahoj,“ prihovorím sa jej s úsmevom.

„Už *neviem zastavovať čas.*“ Obozretne ma pozoruje skúmavým pohľadom zlatých očí, ktorý mi pripomenie Predstavenie.

„Viem.“ Prikývnem a zahľadím sa na medené žilky v jej očiach. Mala ich tam vždy?

„*Nie si sklamaná?*“

„Žiješ. Vďaka tebe žijeme všetci. Ako by som mohla byť sklamaná?“ So zovretou hrudou jej hľadím do očí, ktoré na mňa bez žmurkania upiera, a starostlivo volím ďalšie slová. „Vždy sme vedeli, že o svoj dar prídeš, keď vyrastieš, a ty, moja drahá, si vyrástla.“ Z hrude jej vyrazí dunivé zavrčanie a moje obočie vystrelí hore. „Si... v poriadku?“ Dopekla, a toto som si čím zaslúžila?

„*Adolescenti,*“ zašomre Tairn.

„*Nič mi nie je,*“ odsekne a prižmúri oči na Tairna. „*Odchádzame.*“ Roztiahne krídla, no plne rozprestrie iba jedno, takže sa zatacká a zvalí sa hlavou napred.

Od stromov sa odlepia Xadenove tiene, ovinú sa jej okolo hrude a zabránia jej padnúť na nos.

Nuž. Doriti.

„Asi... ehm... myslím, že budeme musieť upraviť postroj,“ poznamená Bodhi, zatiaľ čo Andarna bojuje s rovnováhou. „Potrvá to pár hodín.“

„*Dokážeš ju odniesť do Údolia?*“ spýtam sa opatrne Tairna. „*Je... veľká.*“

„*Za takú urážku som už poslal na smrť aj bezvýznamnejších jazdcov.*“

„*Aké dramatické.*“

„*Zvládnem letieť aj sama,*“ odsekne Andarna, keď sa pomocou Xadenových tienov postaví na nohy.

„*Bude to len pre prípad potreby,*“ sľúbim jej, no ona mi venuje zaslúžene skeptický pohľad.

„Pripravte ten postroj čo najrýchlejšie,“ prikáže Xaden. „Mám plán, ale ak má vyjsť, musíme sa vrátiť do štyridsiatich ôsmich hodín, a z toho let zaberie celý deň.“

„Čo bude o štyridsaťosem hodín?“ spýtam sa.

„Promócie.“

Niet uspokojujúcejšieho, vzrušujúcejšieho a... fádnejšieho momentu ako promócie v Jazdeckom kvadrante. Bolo to jediný raz, čo som závidel Pechotnému. Kadeti tam vedia, ako vyzerá poriadna oslava.

SPRIEVODCA JAZDECKÝM KVADRANTOM
MAJORA AFENDRU
(NEAUTORIZOVANÉ VYDANIE)

TRETIA KAPITOLA

L etové pole pri Basgiathskej akadémii je hodinu pred východom slnka stále tmavé a napohľad prázdne, keď k nemu prilietame nalepení k stráňam hôr, aby sme sa udržali mimo dohľadu.

„*To neznamená, že nás pri pristávaní nikto neuvidí,*“ pripomenie mi Tairn pomedzi pravidelné údery krídel, hoci strávil posledných osemnásť hodín cesty z Aretie takmer bez prestávky vo vzduchu. Máme len krátke časové okno, aby sme Andarnu nebadane dostali do Údolia, a ak ho premeškáme, ohrozíme všetky mláďatá.

„*Stále nerozumiem, prečo vám Empyreum dovoľí, aby ste sa viazali s ľudskými jazdcami, keď musíte chrániť mláďatá nielen pred gryfskými letcami, ale aj pred ľuďmi, ktorým by ste mali veriť.*“

„*Ide o krehkú rovnováhu,*“ odvetí Tairn a zabočí popri horách doľava. „*Keď sa prvých šesť jazdcov pred viac než šesťsto rokmi obrátilo na nás, urobilo to zo zúfalej túžby zachrániť svoj národ. Ich draci založili prvé Empyreum a zviazali sa s ľuďmi, len aby ochránili liahniská pred veninmi, ktorí pre nich predstavovali väčšiu hrozbu. Nemáme protistočné palce, aby sme mohli tkať bariéry a runy. Ani jeden druh sa nezachoval úplne čestne a využil ten druhý iba pre vlastné ciele.*“

„*Nikdy mi nenapadlo niečo pred tebou skrývať.*“

Tairn spraví ten zvláštny pohyb, pri ktorom jeho krk vyzerá ako bez kostí, otočí hlavu a na okamih na mňa prižmúri oči, potom znova obráti pozornosť na krajinu. „*Nemôžem spraviť nič, čím by som odčinil posledných deväť mesiacov, iba ti teraz odpovedať na oprávnené otázky.*“

„Viem,“ odvetím ticho. Kiežby jeho slová prebili štipľavú pachuč zradu, ktorú nedokážem dostať z úst. Budem sa s tým musieť vyrovnáť. Viem to. Tairna viazalo jeho partnerské puto so Sgaeyl, takže pred mnou aspoň nemal tajomstvá bezdôvodne, a Andarne nemôžem vyčítať, že sa ako dieťa riadila jeho príkladom. Xaden je však niečo úplne iné.

„Blížime sa. Priprav sa.“

„Asi sme mali počas roka zapracovať na zosadaní s kotrmelcom,“ zažartujem a zovriem hrušku sedla, keď sa Tairn nakloní a ja s ním. Moje telo mi dá hodiny strávené v sedle ešte vyžrať, ale závaný letného vetra na tvári by som nevymenila za nič na svete.

„Pri dopade na zem by si si odtrhla končatiny,“ odvrkne.

„To nemáš ako vedieť,“ ozve sa Andarna, ktorá teraz komunikuje primárne takto – vraví Tairnovi, že sa mýli.

Od Tairnovho zavrčania sa mi rozvibruje sedlo aj postroj s Andarnou na jeho hrudi.

„Na tvojom mieste by som si dávala pozor na jazyk,“ upozorním ju a potlačím úsmev. „Možno sa unaví a pustí ťa.“

„Hrdosť mu to nedovolí.“

„Vraví niekto, kto si dvadsať minút odmietal nasadiť postroj,“ odsekne Tairn.

„Dobre, banda, prestaňte sa hádať.“ Tairn sa vrhne strmhlav nadol tesne pri okraji Basgiathu, ja napnem svaly a do stehien sa mi zaborí popruh sedla. Znova sa pred nami zjaví letové pole.

„Stále prázdne,“ podotkne.

„Vieš, že zosadanie s kotrmelcom je druhácky manéver.“ Vyslovene sa ho netúžim naučiť, no na školských požiadavkách to nič nemení.

„Nebudeš sa ho učiť,“ zašomre Tairn.

„Možno ho s ňou skúsím ja, ak to neurobíš ty,“ zapojí sa Andarna. Jej posledné slovo sprevádza dračie zívnutie.

„Možno by si najprv mala zapracovať na vlastnom pristávaní, kým zoberieš našu jazdkyňu na let za Malekom.“

Toto bude dlhý rok.

Žalúdok mi zaraz oľáča, keď klesneme do kaňonu známeho ako letové pole.

„Zanesiem Andarnu do Údolia, vrátim sa a budem krúžiť po okolí.“

„Potrebuješ oddych.“

„Žiaden oddych nepríde, ak sa vás ôsmich rozhodnú na mieste popraviť.“ Od obáv v jeho hlase mi stiahne hrdlo. „Ozvi sa, ak budeš čo i len špiť, že sa situácia nevyvíja podľa vášho plánu.“

„Ozvem sa,“ uistím ho. „Urob mi láskavosť a povedz Sgaeyl, že sa cestou potrebujem porozprávať so Xadenom.“

„Drž sa.“

Zem nám trieli naproti. Siahnem na popruh na stehnách a rozopínam pracku, zatiaľ čo Tairn rozťahne krídla a prudko spomalí náš zostup. Pri dopade na zem ma zotrvačnosť hodí dopredu a najprv sa donútim prevážiť naspäť do sedla, až potom s trhnutím uvoľním popruh.

„Odnes ju preč,“ prikážem mu. Leziem k jeho plecu a ignorujem každý sval, ktorý sa odvažuje bolieť.

„Zbytočne neriskujte,“ odvetí. Skĺznem sa po jeho strmej prednej nohe, pretože mi ju s Andarnou na bruchu nemôže viac skloniť.

Narazím nohami na zem, zatackám sa vpred a vystriem sa. „Aj ja ťa ľúbim,“ zašepkám, na okamih sa otočím, aby som jeho aj Andarnu potľapkala po nohe, a potom sa im behom pracem z cesty.

Tairn švihne hlavou doprava, kde s brutálnou efektivitou pristane Sgaeyl a rovnakým štýlom z nej zosadne aj jej jazdec. „Dorazil veliteľ tvojho krídla.“

Ak prežijeme, veliteľom môjho krídla bude už len pár hodín.

Xaden ku mne vyrazí širokým oblúkom, aby mohol Tairn vzlietnuť.

Sgaeyl vyletí za ním a zvyšní draci ju nasledujú. Odteraz sme oči vidne odkázaní sami na seba.

Vyložím si okuliare na hlavu a rozopnem si kabát. Júl je tu šialene dusný, dokonca aj takto skoro.

„Naozaj si povedala Tairnovi, aby povedal Sgaeyl, že sa chceš so mnou porozprávať?“ spýta sa Xaden. Prvé lúče slnka sfarbia vrcholy kopcov nafialovo.

„Áno.“ S miernym náskokom pred ostatnými sa vydáme ku schodom, ktorými zídeme popri Obrube priamo do kvadrantu, ja si prebehnem rukami po puzdrách a skontrolujem, či sú dýky po lete stále na svojom mieste.

„Nezabudla si, že môžeš...“ Poklopká si po boku hlavy a vykročí predou mnou pospiatky. Zatnem päste, aby som mu z čela neodhrnula prameň tmavých vlasov, ktorý mu doň zavial vietor. Pred pár dňami by som sa ho dotkla bez váhania. Dopekla, zaborila by som mu prsty do vlasov a pritiahla si ho na bozk.

Ale vtedy bolo vtedy a teraz je teraz.

„Rozprávať sa tak mi pripadá príliš...“ Bohovia, prečo je to také ťažké? Pripadá mi, akoby všetka snaha, ktorú som minulý rok vo vzťahu ku Xadenovi vynaložila, zmizla, a znova sme sa ocitli na začiatku prekážkovej dráhy, po ktorej sa možno ani jeden z nás nechcel vydať. Pokrčím plecami. „... intímne.“

„A náš vzťah nie je intímny?“ Zdvihne obočie. „Vybavujem si nejednu príležitosť, keď si v sebe...“

Prudko sa načiahnem a zakryjem mu ústa rukou. „Mlč.“ Ignorovať našu výbušnú chémiu je dosť ťažké aj bez toho, aby mi pripomínal naše spoločné chvíle. Z fyzickej stránky je náš vzťah – alebo čokoľvek, čo medzi nami je – dokonalý. Viac než dokonalý. Je brutálne vášnivý a viac než návykový. Keď mi pobožká citlivú pokožku na dlani, zahorí mi celé telo. Odtiahnem ruku. „Kráčame minimálne na súd, ak nie na popravu, a ty žartuješ.“

„Nežartujem, ver mi.“ Dorazíme ku schodom, on sa otočí, zamieri dole prvý a pozrie ponad plece na mňa. „Prekvapuje ma, že ma neignoruješ, ale rozhodne nemám náladu na vtipy.“

„Hnevám sa na teba, lebo si mi zatajoval informácie. Ignorovaním to nevyriešim.“

„Dobrá pripomenka. O čom si sa chcela porozprávať?“

„Chcem sa ňa spýtať na niečo, nad čím premýšľam už od Aretie.“

„A to mi hovoríš až teraz?“ Zíde na posledný stupeň schodiska a vrhne na mňa neveriacky pohľad. „Komunikácia nie je tvoja silná stránka, však? Neboj sa. Zapracujeme na nej spolu s tvojimi štítmami.“

„Aká irónia, že to vravíš práve ty.“ Vydáme sa na cestu do kvadrantu, napravo od nás pomaly stúpa slnko a jeho lúče sa odrážajú od dvoch mečov na Xadenovom chrbte. „Máte v hnutí priateľov medzi pisármi?“

„Nie.“ Pred nami sa týči citadela, jej veže vykukujú ponad okraj hrebeňa s tunelom. „Viem, že si v detstve mnohým z nich verila...“

„Viac mi nehovor.“ Pokrútim hlavou. „Až kým sa nebudem vedieť brániť pred Dainom.“

„Úprimne, premýšľal som, že sa vykašlem na plán a skrátka ho zhodím z parapetu.“ Myslí to vážne a ja mu to nemôžem vyčítať. Dainovi nikdy nedôveroval a po udalostiach z vojnových hier som si na deväťdesiatdeväť percent istá, že ani ja mu nemôžem veriť. Problémom je to posledné percento, ktoré na mňa ustavične kričí, že býval môj najlepší kamarát.

To percento ma núti pýtať sa, či Dain vedel, čo na nás v Athebyne čaká. „Pomohlo by to, no nie som si istá, či by nám potom ľudia verili tak, ako si predstavujeme.“

„Ty mi veríš?“

„Chceš jednoduchú odpoveď?“

„Vzhladom na obmedzené množstvo času osamote, ktorý máme k dispozícii, by som to ocenil.“ Zastane pri vysokých dverách do tunela.

„Zverila by som ti život. Koniec koncov je aj tvoj.“ Zvyšok závisí od toho, do akej miery bude otvorený, no teraz pravdepodobne nie je vhodná chvíľa na debaty o našom vzťahu.

Prisahala by som, že tvárou sa mu mihlo sklamanie, no potom prikývne a obzrie sa na ostatných šesť kadetov, ktorí nás rýchlo dobiehajú. „Postarám sa, aby sa ťa Aetos nedotkol, ale budeš musieť spolupracovať.“

„Dovoľ mi, nech to vyriešim po svojom. Potom môžeš skúsiť čokoľvek, čo podľa teba bude fungovať.“ Prerušia nás zvony akadémie, ktoré odbíjajú celú. O pätnásť minút sa začne nástup na promócie.

Kadeti dorazia k nám, Xaden sa vystrie a na tvár si nasadí nečitateľnú masku. „Je vám všetkým jasné, čo máte robiť?“

Nestojí predou mnou muž, ktorý ma prosil o odpustenie za to, že mal predou mnou tajomstvá, a rozhodne nie muž, ktorý sa v Aretii zaprisahal, že si znova zaslúži moju dôveru. Nie, tento Xaden je veliteľ krídla, ktorý bez mihnutia brvou a bez jedinej výčitky svedomia zmasakroval útočníkov v mojej izbe.

„Sme pripravení,“ vyhlási Garrick a ponahačuje si krk, akoby sa rozcvičoval pred bojom.

„Pripravený.“ Masen prikývne a napraví si okuliare na nose.

Jeden za druhým súhlasia.

„Poďme na to.“ Zdvihnem hlavu.

Xaden mi venuje dlhý a uprený pohľad, potom prikývne.

So zovretým žalúdkom vojdem do tunela, kde sa postupne zažívajú magické svetlá. Dvere na opačnom konci sú už otvorené. Nenamietam, keď sa Xaden nalepí na mňa. Je možné, že nás zatknú, len čo vstúpime na pôdu kvadrantu, alebo nás v závislosti od toho, aké majú ostatní informácie, zabijú.

Zdvihne sa vo mne moc, hučí mi pod kožou, nespája ma, len mi ostáva na dosah, keby som ju potrebovala, no keď vyjdeme na

skalnatý dvor, nikto nám nejde naproti. Máme niekoľko minút, kým priestor zaplnia jazdci a naši velitelia.

Prví jazdci, ktorých uvidíme, vyjdú zo spální, na uniformách majú nášivky druhého krídla a cestou na dvor si pyšne vykračujú.

„Pozrime sa, kto sa konečne dostavil. Stavím sa, že ste si mysleli, že hry zdržia, kým sa nevrátite, však, štvrté krídlo?“ uškrnie sa na nás jazdec s vlasmi nafarbenými na tmavozeleno. „Nič také! Druhé krídlo si zgustlo na víťazstve, keď ste sa nezjavili!“

Xadenovi nestoja ani za pohľad.

Garrick po mojom druhom boku im ukáže prostredník.

„Podľa tohto to vyzerá, že nikto nevie, čo sa skutočne stalo,“ zašepká Imogen.

„V tom prípade máme šancu, že plán vyjde,“ odvetí Eya. Pírsing v obočí sa jej na slnku zaligoce.

„Samozrejme, že nikto z tých zasranov o ničom nevie,“ zamrmle Xaden. Pozrie na vrchol akademickej budovy, ja nasledujem jeho pohľad a so zovretým srdcom si predstavím plamene spaľovne na najvyššej veži. Nepochybne čakajú na obety Malekovi – majetok kadetov, ktorí neprežili vojnové hry. „Neprezradili by im pravdu kvôli nám.“

Pri vstupe do spální si vymeníme pohľady a potom sa bez slova rozídeme podľa plánu. Xaden ma nasleduje po širšej a potom užšej chodbe, ktorá sa na uplynulých deväť mesiacov stala mojím domovom, no nezaujímam ma moja izba.

Poobzerám sa a uistím, že nás nikto nesleduje, a Xaden otvorí dvere do Liamovej izby. Kývne mi a ja prekĺznem popod jeho ruku do miestnosti. Nad hlavou sa mi zažne magické svetlo.

Keď za nami Xaden zavrie dvere, hrozí, že mi od žiaľu pukne srdce. Liam len pred pár dňami spal v tejto posteli. Učil sa za týmto stolom. Pracoval na figúrkach, ktoré ostali nedokončené na nočnom stolíku.

„Ponáhľaj sa,“ pripomenie mi Xaden.

„Dobre,“ odvetím a zamierim rovno k stolu. Ležia na ňom len jeho knihy a zopár pier. Prezriem šatník, bielizník a debnu pri posteli, no nič nenájdem.

„Violet,“ varuje ma Xaden tlmene z miesta na stráži pri dverách.

„Viem,“ prehodím ponad plece. Len čo Tairn a Sgaeyl dorazia do Údolia, dozvedia sa o tom všetci draci, čo znamená, že sa o nás dopočuje aj každý člen vedenia kvadrantu.

Nadvihnem roh ťažkého matraca a s úľavou si vydýchnem. Schmatnem kôpku listov previazaných špagátom a pustím matrac na miesto.

„Mám ich.“ Nebudem plakať. Nie, keď ich ešte musím schovať u seba v izbe.

Ale čo ak potom prídu spáliť moje veci?

„Podme.“ Xaden otvorí dvere a ja vykročím na chodbu v tej istej chvíli, ako zo svojej izby vyjde Rhiannon, moja najbližšia priateľka v kvadrante. Sprevádza ju Ridoc, ďalší člen našej jednotky.

Doriti.

„Vi!“ Rhi otvorí ústa, vrhne sa ku mne, chytí ma a vtiahne do objatia. „Vrátila si sa!“ Zviera ma v náručí a ja si na celý jeden úder srdca dovoľím sa uvoľniť. Mám pocit, akoby som ju nevidela celú večnosť, nie šesť dní.

„Vrátila som sa,“ ubezpečím ju, lakťom jednej ruky si pridržiam listy a druhú oviniem okolo nej.

Stisne mi plecía, potom sa odo mňa odtiahne, a keď mi pohľadom hnedých očí blúdi po tvári, bodnú ma výčitky svedomia za klamstvo, ktoré jej budem musieť povedať. „Podľa toho, čo o vás raveli, som si myslela, že si mŕtva.“ Zadíva sa kamsi nado mňa. „Že ste mŕtvi obaja.“

„Povrávalo sa o vás aj to, že ste sa stratili,“ dodá Ridoc. „No vzhľadom na zloženie vašej skupiny sme sa všetci prikláňali k názoru, že si mŕtva. Som rád, že sme sa myľili.“

„Sľubujem, že vám všetko neskôr vysvetlím, no teraz potrebujem láskavosť,“ zašepkám so stiahnutým hrdlom.

„Violet.“ Xaden stíši hlas.

„Môžeme jej veriť,“ vyhlásim a obzriem sa naňho. „Aj Ridocovi.“

Xaden sa tvári všelijako, len nie spokojne. Asi sme vážne doma.

„Čo potrebuješ?“ spýta sa Rhi a ustarostene vraští čelo.

Odstúpim a vtisnem jej listy do rúk. Ani jej rodina sa vždy nedrží zvyku, že všetko spáli. Pochopí to. „Potrebujem, aby si ich postrážila. Schovaj ich. Nedovoľ, aby ich niekto... spálil.“ Zlomí sa mi hlas.

Pozrie na listy, vyvalí oči, spustí plecía a zosmutnie.

„Čo...“ začne Ridoc, nazrie jej ponad plece na listy a stíchne, „... doriti.“

„Nie,“ zašepká Rhiannon, no ja viem, že nie preto, aby mi odmietla urobiť láskavosť. „Liam nie. Nie.“ Pomaly zdvihne zrak.

Pália ma oči, no horko-fažko prikývnem a odkašlem si. „Slúb mi, že ich neodovzdáš, ak si prídu po jeho veci a ja tu...“ Nedokážem to dopovedať.

Rhiannon prikývne. „Nie si zranená, však?“ Znova po mne prebehne pohľadom, zažmurká na stehy na mieste, kde mi v Aretii zašili na leteckom kabáte diery po veninkinej čepeli.

Pokrútim hlavou. Neklamem. V skutočnosti nie. Moje telo je práve teraz absolútne v poriadku.

„Musíme ísť,“ ozve sa Xaden.

„Uvidíme sa pri promóciách.“ Uslzene sa na nich usmejem, no pristúpim ku Xadenovi. Čím väčší odstup odo mňa budú moji priatelia mať, tým budú v dohľadnej budúcnosti vo väčšom bezpečí.

„Ako to robíš?“ zašepkám Xadenovi, keď zájdem za roh do prepĺnenej hlavnej chodby s prváčkymi spálňami.

„Čo?“ Kráča s rukami voľne spustenými po bokoch, pohľadom ustavične prečesáva ľudí okolo nás. Položí mi dlaň na kríže, akoby sa bál, že sa od seba oddelíme. Sme v hustom dave a na každého človeka, ktorý nemá čas všímať si nás, pripadne ďalší, ktorý sa zarazí, keď sa nám skrižia cesty. Každý poznačený, ktorého vidíme, dá Xadenovi nenápadným kývnutím najavo, že ich ostatní varovali.

„Klameš ľuďom, na ktorých ti záleží.“

Stretnú sa nám pohľady.

Minieme bustu jedného z prvých šiestich jazdcov a postupujeme s davom popri širokom točitom schodisku k spálňam študentov z vyšších ročníkov.

Xaden zatne zuby. „Vi...“

Gestom ho umlčím. „Nemyslela som to ako urážku. Potrebujem sa to naučiť.“

Vymaníme sa z tlačnice kadetov, ktorí mieria k dverám na dvor, a Xaden vykročí priamo k rotunde, prudko otvorí dvere a prevedie ma cez ne. Odstúpim od neho.

Zihnal sa na nás zrejme usmieva, pretože len čo ma Xaden potiahne za prvý stĺp, miestnosť je blažene prázdna. Červený drak nás skryje pred každým, kto by cez túto miestnosť spájajúcu všetky krídla kvadrantu mohol prechádzať.

Neprekvapí ma, že o chvíľu sa v klenutej komnate rozľahnú hlasy a kroky, no za obrovským stĺpom nás nikto nevidí. Presne preto sme si ho vybrali za miesto stretnutia. Nazriem za Xadena. Priestor za

piliermi okolo nás je prázdny. Buď sú všetci na opačnej strane, alebo sme prišli prví.

„Keď už sme pri tom, ľudí, na ktorých mi záleží, neklamem.“ Xaden stíši hlas, otočí sa ku mne a pozrie na mňa tak prenikavo, až ma prakticky pritisne chrbtom k mramorovému stĺpu. Nakloní sa ku mne, zaberie celé moje zorné pole, až nevidím nič, len jeho. „A rozhodne som nikdy neklamal teba. Vravieť polopravdy je umenie, ktoré sa budeš musieť naučiť, inak všetci zomrieme. Viem, že Rhiannon a Rido-covi veríš, no nemôžeš im povedať pravdu, pre ich aj pre naše dobro. Ohrozilo by ich to. Musíš sa naučiť pravdu rozčleňovať. Ak nedokážeš priateľov klamať, budeš sa od nich držať bokom. Rozumieš?“

Stuhnem. Samozrejme, že to viem, no keď to počujem takto bez obalu, bodne ma to ako nôž do brucha. „Rozumiem.“

„Nikdy som ťa nechcel dostať do tejto situácie. Vzhľadom na tvojich priateľov a predovšetkým plukovníka Aetosa. Bol to jeden z mnohých dôvodov, prečo som ti nič nepovedal.“

„Ako dlho si vedel o Brennanovi?“ Možno na tú otázku nie je správna chvíľa, no musím ju položiť.

Pomaly vydýchne. „Vedel som o ňom od jeho smrti.“

Pootvorím pery a niečo sa vo mne zdvihne, niečo, čo ma ťažilo už od Ressonu.

„Čo sa deje?“

„Nevyhol si sa odpovedi.“ Musím uznať, že ma tým mierne prekvapil.

„Sľúbil som ti nejaké odpovede.“ Nakloní sa ku mne. „Nemôžem ti však sľúbiť, že sa ti budú páčiť.“

„Vždy si radšej vypočujem pravdu.“ Nejaké odpovede?

„To vravíš teraz?“ Nakrivo sa usmeje.

„Budem to vravieť vždy.“ Šuchot čižiem študentov, ktorí sa za nami presúvajú na nástup, mi pripomenie, že nie sme úplne sami, no potrebujem, aby toto Xaden počul. „Ak ti posledných pár týždňov niečo ukázalo, tak by to mal byť fakt, že pred pravdou neutekám bez ohľadu na to, aká je krutá alebo čo ma bude stáť.“

„Nuž, mňa stála teba.“ Zmeravím a on zavrie oči. „Doriti. Nemaal som to povedať.“ Znova otvorí oči a pokrúti hlavou. Z jeho nešťastného výrazu mi zovrie srdce. „Viem, že preto, lebo som ti ju nepovedal. Chápem to. Ale keď životy všetkých okolo teba závisia od tvojej schopnosti klamať, uvedomíš si, že ťa zachráni práve pravda, nie

je také jednoduché:“ Pri povzdychu nadvihne plecيا. „Keby som to mohol spraviť ešte raz, spravil by som to inak, ver mi, no nemôžem. Takže tak:“

„Takže tak.“ Ani neviem, čo si mám pod tým *tak* predstaviť. Prestúpim z nohy na nohu. „Ale ak stále platí, že mi povieš všetko...“

Zaškľabí sa a mne stisne srdce.

„Povieš mi všetko, keď sa naučím poriadne blokovať, však?“ Len s vypätím síl ho neschmatnem a nezatrasiem ním. Silno. „Sľúbil si mi to u seba v izbe.“ Nevravte mi, že sa na mňa vykašle. „Poviem ti všetko, čo budeš aj nebudeš chcieť vedieť: Tak si to povedal.“

„Všetko o sebe.“

Och, doriti, kašle na mňa. Znova.

Pokrútim hlavou. „Toto si mi nesľúbil.“

Xaden vykročí ku mne, no ja zdvihnem hlavu a vyzývam ho, aby sa ma skúsil dotknúť. Ako múdry muž zastane na mieste.

Prehrabne si vlasy a vzdychne si. „Pozri, odpoviem ti na akékoľvek otázky o mne. Bohovia, chcem, aby si mi ich položila, aby si ma poznala tak dobre, že mi budeš veriť, aj keď ti nemôžem povedať všetko.“ Prikývne, akoby tie slová padli už pri jeho pôvodnom sľube, hoci obaja veľmi dobre vieme, že to tak nebolo. „Pretože si sa nezamilovala do obyčajného jazdca. Zamilovala si sa do vodcu revolúcie,“ zašepká tak nečujne, až sa mi to sotva donesie k ušiam. „Vždy pred tebou budem mať nejaké tajomstvá.“

„Žartuješ?“ Vzkypí vo mne hnev a dúfam, že otupí jeho nemilosrdné slová. Brennan ma šesť rokov klamal, nechal ma oplakávať jeho smrť, hoci bol celý ten poondiaty čas nažive. Môj najbližší kamarát mi ukradol spomienky a možno ma poslal na smrť. Mama vystavala na lži celý môj život.

Nie som si ani len istá, čo z môjho vzdelania je skutočné a čo vymyslené, a on si myslí, že od neho nebudem požadovať, aby bol ku mne úplne a absolútne úprimný?

„Nežartujem.“ Nepôsobí ani trochu kajúcne. „To však neznamená, že nebudem k tebe otvorený, tak ako som sľúbil. Som v podstate ako otvorená kniha, keď príde na...“

„Povieš mi, čo mi chceš povedať.“ Pokrútim hlavou. „A to mi nebude stačiť. Tentoraz nie. Nemôžem ti znova veriť, kým mi neprezradíš úplne všetko. Bodka.“

Zažmurká, úplne som ho ohromila.

„Úplne všetko,“ zdôrazním, akoby to spravila každá rozumná žena pri pohľade na muža, ktorý jej zatajil nielen to, že jej brat žije, ale aj celú vojnu. „Môžem ti odpustiť, že si ma dodnes držal v nevedomosti. Zachraňoval si tým životy, možno dokonca aj ten môj. Ale buď budeme odteraz úplne a absolútne úprimní, alebo...“ Bohovia, donúti ma vysloviť to?

Naozaj sa chystám dať idiotskému Xadenovi Riorsonovi ultimátum?

„Alebo čo?“ Nakloní sa ku mne a prebodáva ma pohľadom.

„Alebo sa postarám, aby som do teba už nebola zamilovaná,“ vyprsknem.

Na okamih mu v očiach vzplanie prekvapenie, potom sa uškrnie. „Veľa šťastia. Ja som sa o to snažil dobrých päť mesiacov. Daj vedieť, ako ti to ide.“

Odfrknem, nenachádzam slová a zvony ohlásia začiatok nástupu.

„Je čas,“ oznámi. „Nesahuj štíty. Všetkých vytesni, tak ako sme to cvičili cestou sem.“

„Nemôžem vytesniť ani teba.“

„Časom pochopíš, že mňa sa len tak ľahko nezbavíš.“ Jeho úškrn ma tak vytáča, až zatnem päste, aby som nespravila niečo iné.

„Hej, nerád ruším vašu romantickú chvíľku,“ zašepká zľava od nás Bodhi. „Ibaže dozvonilo, takže je načase rozpútať túto nočnú moru.“

Xaden prebodne bratranca pohľadom, no obaja prikývneme. Neopotupí priateľov otázkou, či pri úlohách uspeli, a všetci ôsmi vyjdeme do stredu rotundy.

Srdce mi vyskočí do krku, keď k nám z dvora doľahnú mená zo zoznamu padlých. „Dnes v žiadnom prípade nezomriem,“ zašepkám si popod nos.

„Fakt dúfam, že sa nemýliš,“ prihovorí sa Garrick Xadenovi, keď sa otočíme k otvoreným dverám. „Bolo by smutné, keby som tu prežil celé tri roky a potom umrel pri promóciách.“

„Nemýlim sa.“ Xaden vyrazí, my sa vydáme za ním a vykročíme do svetla.

„Garrick Tavis, Xaden Riorson.“ Nad formáciou sa rozľahne hlas kapitána Fitzgibbonsa, ktorý číta zoznam padlých.

„Nuž tak toto je trápne!“ zakričí Xaden.

A všetky hlavy na dvore sa otočia k nám.

*Keďže draci tak úporne chránia nielen svoje mláďatá,
ale aj akékoľvek informácie o ich vývoji, o bezsennom spánku
poznáme len štyri fakty. Po prvé ide o kľúčové obdobie rýchleho
rastu a vývoja. Po druhé jeho dĺžka je pre každý druh iná.
Po tretie, ako napovedá jeho názov, je bezsenný
a po štvrté draci sa zobudia hladní.*

SPRIEVODCA SVETOM DRAKOV
PLUKOVNÍKA KAORIHO

ŠTVRTÁ KAPITOLA

Keď vyrazíme po dvore k pódiumu, Xaden dva kroky pred nami, srdce mi búši tak rýchlo, že by udržalo tempo aj s krídlami kolibríka. Xaden kráča nebojácne, s vypnutou hrudou a s vysoko zdvihnutou hlavou, a z každého cieľavedomého kroku, každej napätej línie jeho tela, sála hnev.

Zdvihnem hlavu a sústredím sa na pódium pred nami, zatiaľ čo škripanie štrku pod mojimi čižmami tlmí zalapanie po dychu nejedného kadeta po mojej lavici. Možno nemám Xadenovo sebavedomie, no môžem ho predstierať.

„Nie ste... mŕtvi.“ Kapitán Fitzgibbons, pisár priradený Jazdeckému kvadrantu, vyvaluje oči pod strieborným obočím, jeho vráskavá tvár nadobudne rovnaký bledý odtieň ako jeho uniforma, a keď si roztržito preloží zoznam padlých do druhej ruky, vypadne mu.

„Očividne nie,“ odvetí Xaden.

Veliteľ Panchek sa s komicky otvorenými ústami obráti na sedadle na pódium k nám, no razom sa pred neho postavia moja matka a plukovník Aetos.

Jesinia vykročí a s vyvalenými hnedými očami pod krémovou kapučnou sa skloní po zoznam padlých. „Som rada, že si nažive,“ povie mi rýchlymi posunkami, než zdvihne zvitok.

„Aj ja,“ odpoviem, no zmocní sa ma nepríjemný pocit. Vie, čo ju jej kvadrant v skutočnosti učí? Počas mesiacov a rokov nášho štúdia ani jednej z nás nič také nezišlo na um.

Plukovník Aetos je s každým naším krokem čoraz červenší, prechádza pohľadom po našej osemčlennej skupine a isto si všima, kto sa vrátil a kto nie.

Matka sa mi na okamih pozrie do očí a nadvihne kútik úst. Jej výraz sa takmer bojím označiť za... hrdosť, no rýchlo ho zakryje profesionálnym odstupom, s ktorým na mňa bez jediného pokľznutia hľadela celý posledný rok. Jeden okamih. Stačí mi na to, aby som vedela, že mám pravdu. V očiach sa jej nezračí hnev – ani strach, ani šok. Len úľava.

Nepodíeľala sa na Aetosovom pláne. Som si tým stopercentne istá.

„Nerozumiem tomu,“ šepne Fitzgibbons dvom pisárom za sebou, potom sa prihovorí Panchekovi. „Nie sú mŕtvi. Kto ich dal zapísať na zoznam padlých?“

„Kto ich dal zapísať na zoznam padlých?“ obráti moja matka uprený pohľad na plukovníka Aetosa.

Ovanie nás chladný vietor, a hoci nás v dusivom teple nakrátko ovlaží, viem, čo v skutočnosti znamená – generálka je našťavaná. Zadívam sa na nebo, no vidím len modrú oblohu. Aspoň neprivolala búrku. Zatiaľ.

„Boli nezvestní šesť dní!“ soptí Aetos, každé ďalšie slovo vyriekne hlasnejšie. „Prirodzene, že sme ich pokladali za mŕtvych, aj keď sme ich očividne mali pokladať za vinných z dezercie a zo zanedbania povinností.“

„Vinných z dezercie?“ Xaden vyjde po schodoch na pódium a Aetos so zábleskom strachu v očiach o krok ustúpi. „Poslali ste nás do boja a chcete nás obviňovať z dezercie?“ Xaden nemusí kričať, aby sa jeho hlas rozľahol po celej formácii.

„O čom hovorí?“ spýta sa moja matka a prechádza pohľadom medzi Xadenom a Aetosom.

A je to tu.

„Netuším,“ precedí Aetos pomedzi zuby.

„Dostal som v rámci vojnových hier rozkaz vziať svoju jednotku za bariéry a zriadiť veliteľstvo pre štvrté krídlo v Athebyne, a tak som to urobil. Zastavili sme sa občerstviť pri najbližšom jazere za bariérami a zaútočili na nás gryfovia.“ Lož sa mu kľže z jazyka rovnako ľahko ako pravda, čo je pôsobivé... a zároveň na zbláznenie, pretože nevidím jediný náznak, že by klamal.

Moja matka zažmurká a Aetos stiahne hrubé obočie.

„Zaútočili na nás bez varovania a zastihli Deigha a Fuil nepripravených.“ Xaden sa pootočí, akoby sa prihovárал krídlam, nie veliteľstvu. „Zabili ich skôr, než stihli zareagovať.“

Silná bolesť mi vyrazí dych. Kadeti okolo nás si šepkajú, ja sa však sústredím na Xadena.

„Prišli sme o Liama Mairiho a Soleil Teleryovú,“ dodá Xaden a obzrie sa ponad plece na mňa. „A takmer aj Sorrengailovú.“

Generálka sa zvrtnie a na okamih, keď sa jej očami mihnú obavy a strach, na mňa nehľadí iba ako veliaca generálka. Hľadá na mňa len ako... mama.

Prikývnem. Bolesť v mojej hrudi zosilnie.

„Klame,“ obviní ho plukovník Aetos. Vraví tak sebaisto, až sa mi zatočí hlava, pretože to možno neovládame, pretože nás možno na mieste zabijú, ešte než dostaneme príležitosť presvedčiť moju matku.

„Som hneď za hrebeňom,“ ubezpečí ma Tairn.

„Dýchaj,“ zašepká Garrick. „Inak odpadneš.“

Nadýchnem sa a snažím sa upokojiť rozbúšené srdce.

„Došľaka, prečo by som klamal?“ Xaden nakloní hlavu a pozrie na plukovníka Aetosa s čistým opovrhnutím. „Ale ak mi neveríte, generálka Sorrengailová určite spozná, či jej vraví pravdu jej vlastná dcéra.“

To je signál pre mňa.

Pomaly vyjdem po schodoch na masívne drevené pódium a pristúpim zľava ku Xadenovi. Na koženú leteckú uniformu mi praží rané slnko a po zátylku mi steká pot.

„Kadetka Sorrengailová?“ Matka si prekríži ruky cez prsia a s očakávaním na mňa pozrie.

Dofahne na mňa váha pozornosti celého kvadrantu a musím si odkašľať. „Je to pravda.“

„Klame!“ vykrikuje Aetos. „Neverím, že by gryfská letka zabila dvoch drakov. To nie je možné. Mali by sme ich rozdeliť a vypočúť jednotlivo.“

Zovrie mi žalúdok.

„Nemyslím si, že je to nutné,“ odvetí generálka a pramienky vlasov, ktoré sa mi pri lete uvoľnili, mi odveje z tváre závan ľadového vetra. „A ešte by som zvažila narážky, že člen rodiny Sorrengailovcov nehovorí pravdu.“

Plukovník Aetos zmeravie.

„Povedz mi, čo sa stalo, kadetka Sorrengailová.“ Mama nakloní hlavu a pohľadom hľadá pravdu rovnako, ako keď sme s Brennanom a Mírou v detstve spájali sily pri tajiení všemožných šibalstiev.

„*Polopravdu*,“ pripomenie mi Xaden. „*Žiadne lži*.“

V jeho podaní to znie tak idiotsky jednoducho.

„Zamierili sme podľa rozkazov k Athebyne.“ Dívam sa jej priamo do očí. „Ako vrel Riorson, zastavili sme sa pri jazere zhruba dva desať minút za bariérami, aby sa draci mohli napiť, a zosadli sme na zem. Videla som iba dvoch gryfov a ich jazdcov, ale všetko sa zbehlo šialene rýchlo. Ani som sa nestihla spamätať a...“ *Nezosyp sa*. Prejdem si rukou po vrecku, zacítim okraje malej vyrezávanej Andarny, na ktorej Liam pracoval pred smrťou. „Soleilina dračica padla v boji a Deigha rozpárali.“ Do očí mi vbehnú slzy, no žmurkám, až kým nevidím jasne. Mama uznáva iba silu. Ak dám najavo slabosť, mávne nad mojou výpoveďou rukou ako nad hysterickým záchvatom. „Za bariérami sme nemali šancu, generálka.“

„A potom?“ spýta sa mama bez štipky emócií.

„Potom som držala umierajúceho Liama,“ odvetím a rýchlo zatajím, ako sa mi zachvela brada. „Po Deighovej smrti sme mu nemali ako pomôcť.“ Chvíľu mi trvá, kým zastrčím spomienky a emócie do škatulky, kde musia ostať, aby náš plán vyšiel. „A jeho telo ešte ani nevychladlo, keď ma bodli dýkou so špičkou potretou jedom.“

Mame sa rozšíria oči a prudko odvráti zrak.

Obrátim pozornosť na plukovníka Aetosa. „No keď sme sa vydali po pomoc do Athebyne, narazili sme na opustenú pevnosť a odkaz, že si veliteľ Riorson môže vybrať, či bude chrániť neďalekú dedinu alebo okamžite vyrazí do Eltuvalu.“

„Tu je tá správa.“ Xaden vytiahne z vrecka rozkazy z vojnových hier. „Neviem, čo malo zničenie cudzokrajnej dediny spoločné s vojnovými hrami, ale neostali sme tam, aby sme to zistili. Kadetka Sorrengailová umierala a ja som sa rozhodol zachrániť zvyšok jednotky.“ Podá mojej mame pokrčené rozkazy. „Rozhodol som sa zachrániť vašu dcéru.“

Vytrhne mu rozkazy a zmeravie.

„Trvalo nám niekoľko dní, kým sme našli niekoho, kto ma dokázal vyliečiť, no liečbu si nepamätám,“ dodám. „A keď mi už nehrozila smrť, vydali sme sa sem. Dorazili sme pred polhodinou, ako ti Aimsir určite dosvedčí.“

„A telá?“ spýta sa Aetos.

Doriti „To...“ Nemám poňatia, teda okrem Xadenovho tvrdenia, že Liama pochovali.

„Sorrenailová to nemá ako vedieť,“ odpovie Xaden. „Blúznila od jedu. Keď sme zistili, že v Athebyne pomoc nenájdem, polovica z nás odletela k jazeru a spálila telá oboch jazdcov a ich drakov, zatiaľ čo ja som s druhou polovicou šiel hľadať pomoc. Ak chcete dôkaz, nájdete ho buď sto metrov od jazera, na čistinke na východ od neho, alebo v čerstvých jazvách na telách našich drakov.“

„Stačilo.“ Mama stíchne, nepochybne sa poradí so svojím drakom, potom sa pomaly otočí k plukovníkovi, a hoci ju Aetos o pár centimetrov prevyšuje, zrazu pôsobí menší. Povrch pódia pokryje námraza. „Toto je tvoj rukopis. Dal si vyprázdniť strategicky neopísateľne dôležitú pevnosť za bariérami kvôli vojnovým hrám?“

„Iba na pár dní.“ Má dosť rozumu, aby o krok ustúpil. „Povedala si mi, že tento rok sú vojnové hry na mojom uvážení.“

„A tvojmu uváženiu zjavne chýba zdravý rozum,“ odvrkne. „Počula som všetko, čo som potrebovala. Opravte zoznam padlých, pošlite kadetov do formácie a začnite s promóciami, nech môžu novovymenovaní poručníci zamieriť ku krídlam. O tridsať minút sa stretneme v mojej pracovni, plukovník Aetos.“

Takmer sa mi od úľavy podlomia kolenná. Uverila mi.

Dainov otec sa postaví do pozoru. „Áno, generálka.“

„Ako prváčka si sa ocitla v boji a prežila si bodnú ranu,“ prihovorí sa mi mama.

„Áno.“

Prikývne a na perách sa jej na celú sekundu zjaví spokojný polúsmev. „Možno sa na mňa podobáš viac, ako som od teba očakávala.“

Bez ďalších slov prejde medzi mnou a okrajom pódia, nechá nás tam stáť s plukovníkom Aetosom a schádza po schodoch. Námraza sa okamžite roztopí. Počujem, ako kráča po štrku za nami. Plukovník sa otočí ku Xadenovi a mne.

Podobám sa na ňu? To je to posledné, po čom túžim.

„Toto vám neprejde,“ zasyčí Aetos, no tak, aby nezvýšil hlas.

„Čo konkrétne?“ odvetí Xaden rovnako ticho.

„Obaja vieme, že vašu misiu neprekazili gryfovia.“ Z úst mu odfrkujú sliny.

„Čo iné by nás mohlo zdržať a zabiť dvoch drakov a ich jazdcov?“ Uprene sa naňho zahľadím, hnev ani zamak netajím. Poslal Liama

a Soleil na smrť. Nech ide do riti. „Ak by ste verili, že nám vonku hrozí niečo iné, určite by ste sa o tú informáciu podelili so zvyškom kvadrantu, aby sme sa mohli adekvátne pripraviť.“

Prebodne ma pohľadom. „Veľmi si ma sklamala, Violet.“

„Prestaňte!“ oborí sa naňho Xaden. „Riskovali ste a prehrali. Ak by ste chceli odhaliť svoju pravdu, museli by ste... nuž odhaliť pravdu, však?“ Xaden skriví pery v krutom úsmeve. „Hoci podľa mňa by sme mohli všetko ľahko vyriešiť správou generálovi Melgrenovi. Výsledok našej bitky s gryfmi určite videl.“

Pri pohľade na plukovníkovu ochabnutú tvár ma zaplaví spokojnosť.

Ak sa v bitke zišli aspoň traja poznačení, Melgren vďaka povstaleckým odtlačkom nič nepotvrdí a Aetos to očividne vie.

„Predpokladám, že smieme odísť,“ dodá Xaden. „Neviem, či ste si to všimli aj vy, ale celý kvadrant nás pomerne zaujato pozoruje. Takže ak ich nemám ešte baviť historkami o tom, čo sa nám stalo...“

„Vráťte sa do formácie,“ precedí cez zuby.

„S radosťou, pane.“ Xaden počká, kým zídem po schodoch, a nasleduje ma. „Vyriešené,“ oznámi Garrickovi. „Pošli ostatných do formácie.“

Obzriem sa. Fitzgibbons nechápavo krúti hlavou a opravuje zoznam padlých. V sprievode Imogen a Xadena zamierim k svojej jednotke.

„Nemusíte ma odprevádzať,“ zašepkám a nevšímam si pohľady kadetov okolo nás.

„Sľúbil som tvojmu bratovi, že sa postarám aj o druhého Aetosa.“

„Daina zvládnem.“ Kopnutie do gulí by sa isto neminulo účinku, no nie?

„Minulý rok sme to skúšali po tvojom. Teraz to skúsime po mojom.“

Imogen zdvihne obočie, no mlčí.

„Violet!“ Len čo dorazíme k druhej jednotke plamenného oddielu, Dain vystúpi z formácie a vykročí k nám. Pri pohľade na obavy a úľavu na jeho tvári mi v rukách zamravčí moc.

„*Tu ho nemôžeš zabiť,*“ varuje ma Xaden.

„Ty žiješ! Počuli sme...“ Dain sa za mnou načiahne a ja sa odťahnem.

„Bohovia sú mi svedkami, že ak sa ma dotkneš, tie pridrbané ruky ti odseknem, nech s tebou pri najbližšej príležitosti skoncuje kvadrant, Dain Aetos.“ Nejedna osoba po mojich slovách prekvapene zalapá po dychu, no je mi úplne jedno, kto ma počuje.

„Skutočná Zúrivka.“ Náznak pobavenia v Xadenovom hlase na jeho tvári nevidno.

„Čože?“ Dain sa zarazí, obočie mu vystrelí až k vlasom. „To nemyslíš vážne, Vi.“

„Myslím.“ Spustím ruky k puzdrám na stehnách.

„Mal by si ju brať vážne. Vlastne...“ Xaden sa neobťažuje stíšiť hlas. „Ak to neurobiš, budem to brať ako urážku na cti. Vybrala si, a nie teba. Nikdy si nevyberie teba. Viem to ja aj ona. A vie to celý kvadrant.“

Najradšej by som sa prepadla od hanby. Zahoria mi líca. Nechať sa pristihnúť v jeho leteckom kabáte pred vojnovými hrami je jedna vec. Verejne oznámiť náš vzťah – hoci ani neviem, či vôbec nejaký vzťah máme – je niečo celkom iné.

Imogen sa uskrnie a ja premýšľam, že jej vrazím laktom do boku.

Všetci sa na nás pozerajú, Dain sa poobzerá a jeho tvár nadobudne taký jasnočervený odtieň, že ho vidím aj pod jeho svetlohnedou bradou. „Ešte niečo? Mieniš sa mi vyhrážať, že ma zabiješ, Riorson?“ odvrkne a so znechuteným výrazom na tvári sa natoľko podobá na otca, až sa mi zdvihne žalúdok.

„Nie.“ Xaden pokrúti hlavou. „Prečo by som mal, keď to Sorren-gailová zvládne aj sama? Nechce, aby si sa jej dotýkal. Som si pomerne istý, že ju počul celý kvadrant. Malo by to stačiť, aby si si nechal svoje ruky pre seba.“

Nakloní sa k nemu a ja len tak-tak začujem jeho šepot. „Ale keby náhodou nie, vždy keď ti napadne, že sa načiahneš za jej tvárou, spomeň si na jedno slovo.“

„Aké?“ zavrčí Dain.

„Athebyne.“ Xaden sa odtiahne a tvári sa tak hrozivo, až mi naskočí husia koža.

Dain zmeravie. Plukovník Panček požiada o pozornosť.

„Žiadna odpoveď? Zaujímavé.“ Xaden nakloní hlavu a ďalej hľadá Dainovi do tváre. „Zaraď sa do formácie, veliteľ jednotky, ešte než sa pre Liama a Soleil prestanem ovládať.“

Dain zbledne a má dosť slušnosti, aby odvrátil zrak a vrátil sa na svoje miesto na čele našej jednotky.

Xaden sa mi na kratučký okamih pozrie do očí a potom sa vydá na čelo štvrtého krídla.

Mala som tušiť, že útok na Dainovu pýchku bude dramatický.

Členovia našej jednotky sa posunú, aby pustili mňa a Imogen na svoje miesta. Priatelia na mňa nehanebne vyvalujú oči a mne z toho horí tvár.

„Tak to bolo... zaujímavé,“ zašepká Rhiannon, oči má opuchnuté a začervenané.

„Sexi,“ poznamená Nadine, ktorá stojí vedľa Sawyera pred nami.

„Lúbostné trojuholníky bývajú fakt trápne, nemyslíte?“ prehodí Imogen.

Vrhnem na ňu ponad plece nevraživý pohľad, pretože stále rozvíja to, čo Xaden naznačoval – alebo sa domnieval, no ona bez štipky hanby mykne plecami.

„Bohovia, ako si mi chýbala!“ Modrý pramienok v Quinniných krátkych svetlých kučérach nadskočí, keď buchne plecom do toho Imogeninho. „Vojnové hry boli naprd. O nič ste neprišli.“

Kapitán Fitzgibbons pristúpi k okraju pódia a pokračuje v čítaní zoznamu padlých tam, kde sme ho prerušili. Z tváre mu kvapká pot.

„Zatiaľ sedemnást,“ zašepká Rhiannon. Záverečná skúška vo vojnových hrách je vždy vražedná a zaručí, že promócií sa dožijú len najsilnejší jazdci – ibaže Liam bol najsilnejší z nášho ročníka a ani to ho nezachránilo.

„Soleil Teleryová. Liam Mairi,“ oznámi kapitán Fitzgibbons.

Nútim sa vháňať do pľúc vzduch a potláčam štipanie v očiach. Zvyšné mená sa mi zlejú do jednej masy, pisár dočíta zoznam padlých a zverí ich duše Malekovi.

Nikto z nás neplače.

Veliteľ Panček si odkašle, a hoci pred nevelkou skupinou, ktorá z nás v priebehu posledného roka ostala, nemusí používať magicky zosilnený hlas, zdá sa, že si nemôže pomôcť. „S výnimkou vojenských uznaní sa jazdcom žiadnej chvály nedostane. Naša odmena za dobre urobenú prácu je dožiť sa ďalšieho nasadenia, ďalšej hodnosti. V súlade s tradíciami a so štandardmi budú tí z vás, ktorí práve ukončili tretí ročník, vymenovaní za poručíkov navarrskej armády. Keď zaznie vaše meno, predstúpíte a prevezmete si rozkazy. Do rána odletíte do novej služby.“

Začne od prvého krídla, postupuje po oddieloch a vymenúva tretiakov, každý si prevezme rozkazy a odíde z dvora.

„Čakal som niečo veľkolepejšie,“ zašepká Ridoc po mojom druhom boku a vyslúži si tým nevraživý pohľad od Daina, ktorý sa na nás obzrie z miesta o dva rady pred nami.

Nech sa dá vypchať.

„Len vravím, že ak tu človek prežije tri roky, mal by odísť s doživotnou zásobou piva a po takej dobrej oslave, že si z nej nebude nič pamätať.“ Pokrčí plecami.

„Oslava bude večer,“ prezradí Quinn. „Tie rozkazy... im píšu ručne?“ zaujíma sa.

„Tie sú pre tých tretiakov, ktorých pokladali za mŕtvych,“ vysvetlí Heaton zo zadného radu.

„Čo myslíte, kto sa stane novým veliteľom nášho krídla?“ zašepká Nadine spoza mňa.

„Aura Beinhavenová,“ odvetí Rhiannon. „Vďaka nej vyhralo druhé krídlo vojnové hry, ale ani Aetos nezastúpil Riorsona najhoršie.“

Zavolajú Heaton a Emeryho z našej jednotky.

Prejdem pohľadom po ostatných, spomeniem si na prvákov, ktorí tento ročník začali s nami, no už ho nikdy nedokončia. Na prvákov, ktorí buď ležia pochovaní na úpäti Basgiathu pod nekonečnými radmi kamenných náhrobkov, alebo si ich vzali a uložili na odpočinok doma. Na druhákov, ktorí nikdy neuvidia tretiu hviezdu na pleci. Na tretiakov ako Soleil, ktorí si boli istí, že ich budú promoväť, no padli.

Možno je toto miesto presne také, za aké ho označila tá gryfská letkyňa – tovarňou na smrť.

„Xaden Riorson!“ zvolá veliteľ a mne sa rozbuší srdce. Xaden si ako posledný tretiak vo formácii vykročí prevziať rozkazy.

Zdvihne sa mi žalúdok a zatočí sa mi hlava. Ráno bude preč. Preč. Vravieť si, že vďaka putu medzi Tairnom a Sgaeyl sa uvidíme každých pár dní, mi nepomáhala potlačiť paniku, od ktorej sa mi zrýchluje dych. Nebude tu. V telocvični, kde by ma skúšal a nútil zlepšovať sa. Na správach z bojiska ani na letovom poli.

Mala by som byť vďačná, že budem mať odstup, no nie som.

Panchek znova zaujme miesto na pódiu a prejde si rukami po elegantnej uniforme, akoby si ju uhládzal.

„Pred odchodom za tebou zájdem.“ Xadenov hlas prerazí cez moje štíty a neodbytné myšlienky a potom zmizne spolu so Xadenom, keď odíde z dvora do budovy so spálňami.

Aspoň sa budeme môcť rozlúčiť. Alebo sa na rozlúčku pohádať. To je jedno.

„Gratulujem novovymenovaným poručíkom,“ vyhlási Panchek. „Vy zvýšni odovzdáte v hlavnom sklade uniformy – áno, nášivky si

môžete nechať – a prevezmete si nové. Od tejto chvíle sú z druhákov tretiaci a z prvákov druháci so všetkými privilégiami, ktoré sa s tým spájajú. Mená svojich nových veliteľov nájdete dnes večer v spoločenských priestoroch. Rozchod!“

Dvorom sa rozľahne bujaré zajasanie a ja sa ocitnem v Ridocovom, potom Sawyerovom, Rhiannoninom a dokonca aj v Nadininom objatí.

Dokázali sme to. Oficiálne sme druháci.

Spomedzi jedenástich prvákov, ktorí tento rok – pred Kresaním aj po ňom – prešli našou jednotkou, nás ostalo iba päť.

Nateraz.